

צִיּוֹר הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה

תיאור הגאולה העתידה בתורת מלך המשיח

תשורה משמחת הנישואין של
מנחם מענדל ושרה רחל שי' הרטמן
ט' אדר ה'תשפ"ג - שנת הקהל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ציוד הגאולה העתידה

תיאור הגאולה העתידה בתורת מלך המשיח

תשורה משמחת הנישואין של
מנחם מענדל ושרה רחל שי' הרטמן
ט' אדר ה'תשפ"ג - שנת הקהל

שגיאות מי יבין,

כתובת המערכת לשליחת תיקונים, הערות והוספות:

m.hartman770770@gmail.com

בשבח והודיה

להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו ובחסדו הגדול זיכנו, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, יום נישואי בנו הרה"ת מנחם מענדל שי' עב"ג שרה רחל תחי' הרטמן, ביום הבהיר ט' אדר - יום בא כ"ק אדמו"ר הריי"צ לארצות הברית בפעם השנייה והקבועה¹, אשר אז התחיל בירור חצי כדור התחתון, המהווה השלב האחרון לפני הגאולה האמיתית והשלימה², שנת ה' תהא שנת פלאות גדולות, שנת הקהל.

התודה והברכה לכל ידידנו ומכרינו אשר הואילו לבוא מקרוב ומרחוק ליטול חלק בשמחתנו ולברכינו בברכת מזל טוב. הא-ל הטוב הוא יתברך יברך אתכם ואת בני ביתכם שיחיו, בתוך כלל אחינו בני ישראל, בברכות מאלופות מנפש ועד בשר, ואי"ה נשיב לכם כגמולכם הטוב, ובשמחתכם נשמח גם אננו.

לזכרון טוב ליום כלולות ילדינו היקרים הננו בזה לכבדכם בתשורה שלפניכם, על פי המנהג הנפוץ בזמן האחרון, יסודתו בהררי קודש - בחלוקת תשורת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ לרגל חתונת כ"ק אד"ש מה"מ.

לאור דברי כ"ק אד"ש מה"מ אשר עלינו "לחיות עם הזמן דימות המשיח"³, וזהו ע"י "המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא" הננו להוציא בזה קובץ "ציור הגאולה העתידה" ובו תיאור רגע ההתגלות מתוך שיחות כ"ק אד"ש מה"מ, כמפורט לקמן ב'פתח דבר' אופן הליקוט והעריכה.

הרעיון נהגה ע"י החתן, ואת עבודת הליקוט לקחו על עצמם אח החתן הת' שלום דובער שי' הרטמן, ואחי הכלה התמימים מנחם מענדל ולוי יצחק שי' רוזנבלט מתוך רגש השתתפות בשמחת החתונה.

ברכת יישר כח נתונה לת' מנחם מענדל שי' רוזנבלום, שסייע רבות במיון וחלוקת החומר לפי נושאים.

בתור הוספה לקובץ נכנסו גם מכתבי כ"ק אד"ש מה"מ - חלקם בפרסום ראשון - בהם מעודד ומדריך כ"ק אד"ש מה"מ את סב החתן הרה"ח רפאל צבי שי' הרטמן בקשר לבחירת ומציאת שידוכו, עד לברכתו הק' לחתונה. ובנוסף מכתבים בנוגע לעבודתו בקודש כמנהל ב"ס חב"ד.

אנו בטוחים שהקריאה והלימוד בקובץ זה יעוררו ויחזקו את רגש הציפייה והתשוקה להתגלות כ"ק אד"ש מה"מ תיכף ומיד ממש, וממילא יפעלו את התגלותו לעין כל, ונזכה ללכת תיכף ומיד משמחה זו לשמחה הגדולה ביותר "שמחת עולם על ראשם", כאשר "שמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה", בהתגלות כ"ק אד"ש מה"מ תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הרב שלמה ודבורה לאה רוזנבלט
נתניה

הרב אריה לייב ושולמית הרטמן
בית דגן

1. ביום ט' אדר שני ה'ת"ש.

2. ראה שיחת כ"ח ניסן תנש"א. קונטרס 'בית רבינו שבבל'. ועוד.

3. משיחת ש"פ בלק ה'תנש"א.

פתח דבר

מאז הוראת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ללמוד גאולה ומשיח כדי לפעול התגלות וביאת משיח' וכדי לחיות עם ענייני משיח², יצאו ספרים רבים בנושא הגאולה, מהם מלקטים שיחות קודש על הגלות והגאולה הקרובה; מהם מלקטים ממקורות קדומים ומגדולי ישראל בכלל; ומהם מבארים בלשונם ענייני משיח וגאולה.

ייחודיותו של קובץ זה, הינה בליקוט חלקים משיחות קודש שבהם חידוש (בד"כ³) במאורעות הגאולה השלימה. רוב השיחות שנלקטו הן מהשנים תנש"א-ב, שבהן ביטויים רבים בסגנון האמור.

...

הגאולה האמיתית והשלימה אינה ענין מופשט בתורתו של הרבי מלך המשיח, כמעט בכל פעם שמדובר אודות משיח, היא מתוארת בצבעים חיים.

"בנערנו ובזקנינו נלך, בבנינו ובבנותינו" "וארו עם ענני שמיא" "לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי והמשולש, ושם גופא---",

ציורה המוחשי של הגאולה הקרובה, הינו "חי להחיות", כלומר הגאולה היא ענין חי אצל הרבי ולכן הדיבורים אודתה הם חיים ומוחשים, וממילא הם גם "להחיות", מחיים את נפש המאזין, שבעיני רוחו הנה הוא עולה על ענני שמיא; מטפס במעלה הר הבית, נכנס לבית המקדש ולקודש הקדשים.

נוסף על ביטויים אלו, ישנם בשיחות הקודש מאות (!) תיאורים על הגאולה שהם בגדר חידוש, ולא נאמרו לפני כן בנביא, במדרשים או בספרי גדולי ישראל.

מספר דוגמאות:

משיחת כ"ק אד"ש מה"מ בש"פ בראשית (התוועדות ב') תנש"א: "ולהעיר, שבבית ראשון היו עשרה שולחנות שעשה שלמה (וצריך עיון האם שולחנות אלו היו גם בבית שני), ועד"ז בשלימות הענין ד"וישב שלמה על כסא הוי", שיהי (ויתגלה בכל אחד מישראל) לעתיד לבוא – יהיו עשרה שולחנות, "העשירי יהיה קודש".

כלומר, שבבית המקדש השלישי יהיו עשרה שולחנות, כפי שהיה בבית המקדש הראשון.

ועד"ז בשיחת ש"פ וישלח תנש"א: "וזוכים תיכף ומיד לקבל את כל העניינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש (ואין הזמן גרמא להאריך בזה עתה); ולוקחים אותם תיכף ומיד – בתוככי כל ישראל מכל פינות שבעולם – לארצנו הקדושה, ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש, וכידוע שבבית המקדש היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם וחפציהם, וכל שכן יהודי שעבודתו היא בבחי' "ממלכת כהנים" – כהן גדול [שאסור לו לצאת מירושלים – "יראה שלם", שראשיתו באות יו"ד, הכולל קוצו של יו"ד, בחי' כתר, שלימות של "והיתה להוי' המלוכה", כי ע"י כתר המלך נעשה "מלך ביפיו תחזינה עיניך"], שלעתיד לבוא רכושו וחפציו יהיו בבית המקדש".

בשיחה זו רואים אנו את החידוש המיוחד בכך שלעתיד לבא רכושו וחפציו הגשמיים של כל יהודי יהיו בבית המקדש!

וכן ע"ד שיחות אלו בשיחות רבות מספור המובאות בפנים הקובץ.

תיאורים אלו מבעירים את אש האמונה, מפחים רוח חיים חדשה בציפייה לביאת המשיח, עד שגם הלב הגשמי מתחיל לצעוק "משיח עכשיו!".

1. שיחת ה'דבר מלכות' ש"פ תז"מ, סה"ש עמ' 497-8.

2. שיחת ה'דבר מלכות' ש"פ בלק, סה"ש עמוד 692.

3. בחלק מהציטוטים נסמנו גם דברים המופיעים בספרים אך אינם ידועים מספיק. לדוגמא "שהקב"ה אוהז כ"א בידיו" שהובא בפרש"י ע"פ ואתם תלוקטו לאחד אחד, אך לא תמיד שמים לב לכך. יתכן גם שחלק מהציטוטים לקוחים מהמדרש וכיו"ב, אך לא נסמנו בשיחות.

תיאורים אלו מוסיפים חיות חדשה בענייני התורה ומצוותיה גם בזמן הגלות. ולמשל, אם בכללות נסיעה לרבי היא בגדר "חייא", הרי שההכרה ש"מקום זה הוא מקום המקדש גופי" דלעתיד, ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד ומשם ישוב לירושלים" תיכף ומיד ממש, מביאה לחיות נעלית בהרבה, נשמה יתירה. אם בכלל על ניגון של רבותינו נשיאנו נאמר שהוא מרומם יותר משלושה טפחים, הרי שכשננגנים את הניגון "הוא אלוקינו" מתוך ידיעה שהוא אחד מעשרת הניגונים של הגאולה, הרוממות שבניגון היא אחרת לגמרי, לפרחא לעילא.

אם כן מעלתו של קובץ זה, נוסף על מעלת לימוד גאולה ומשיח בכלל, היא בחיזוק מיוחד לאמונה והבטחון בביאת המשיח והגברת הציפייה והדריכות ביותר, והעיקר – על מנת להביא את משיח בפועל ממש. קובץ זה הינו תדפיס מספר שילקט בע"ה את החלקים האמורים מכלל תורתו של משיח.

מחמת ריבוי קטעי השיחות בנושאים ועניינים שונים, חולקו לששה שערים:

שער ראשון: רגע ההתגלות – בשער זה נלקטו השיחות בהם מתאר כ"ק אד"ש מה"מ את רגע ההתגלות ומחדש נקודות רבות כיצד ואיך תהיה ההתגלות, אופן ההליכה לארץ ישראל ולבית המקדש, ועוד.

שער שני: בית המקדש לעתיד לבא – בשער זה נלקטו השיחות בהם מחדש כ"ק אד"ש מה"מ פרטים רבים באופן ירידת בית המקדש, חידושים שיהיו בבניינו וצורתו בגאולה, וכדו'.

שער שלישי: ייעודי הגאולה – בשער זה נלקטו השיחות בהם מחדש כ"ק אד"ש מה"מ פרטים רבים בייעודי הגאולה. ולדוגמא: אופן קיבוץ הגלויות לעתיד לבא, פרטים נוספים באופן קבלת והבנת התורה החדשה, וכדו'.

שער רביעי: קיום התורה והמצוות – בשער זה נלקטו השיחות בהם מבאר כ"ק אד"ש מה"מ כיצד יהיה אופן קיום תורה ומצוות שיהיה בגאולה. הן מצד השלימות שתתווסף בגאולה, חידושים שיווצרו מצד שינו המציאות לעתיד לבא, שאלות שיתעוררו לעתיד לבא, וכן על זו הדרך.

שער חמישי: גילוי האלוקות לעתיד לבא – במקומות רבים מתאר כ"ק אד"ש מה"מ את גילוי האלוקות הנעלה שיהיה בגאולה, ולדוגמא: לעתיד לבא יקרא הקב"ה לכא"א מישראל באופן שזה נשמע בשמיעה גשמית, עצמות ומהות יתוועד עם כל יהודי, וכדו'. שיחות אלו נלקטו בשער זה.

שער שישי: שמחת הגאולה – בשער זה נלקטו השיחות בהם מתאר כ"ק אד"ש מה"מ את השמחה הגדולה שתהיה ברגע ההתגלות, וכן בגאולה עצמה.

• • •

אנו בטוחים שבזכות העיסוק בענייני גאולה ומשיח אשר זו הדרך ישרה קלה ומהירה מכל דרכי התורה לפעול התגלות וביאת משיח, ובפרט כאשר מדובר ב'ציור הגאולה העתידה' – "שיהודי מאמין באמונה שלימה, שמשיח צדקנו, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כו", ובתור "משיח ודאי" (עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל) – נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו", נזכה תיכף ומיד לראות בעיני בשר בהתגלות כ"ק אד"ש מה"מ לעיני כל, כאשר יכריזו כל יושבי תבל יחד לפניו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

**בברכת מזל טוב
המערכת**

4. הוספות למאמר ד"ה "ויספו ענוים בהוי' שמחה" – שבועות ה'ש"ת.

5. ההדגשה איננה במקור.

6. משיחת הדבר מלכות' ש"פ דברים ס"ט.

במקום הקדמה¹

תיאור חי של רגע ההתגלות ע"פ שיחות כ"ק אד"ש מה"מ²

שעת אחר הצהריים. לובי הכניסה - 770 בית משיח.

שאון והמולה מילאו את המקום. אנשים יוצאים ונכנסים, מבקרים במקום בו בחר הקב"ה לשכון בזמן הגלות "פה אשב כי איתיה" - 'בית רבינו שבבלי', ולפתע - ללא כל התראה מוקדמת, נפתחה דלת 'גן עדן התחתון' כאשר בפתחה עומד הרבי שליט"א מה"מ³.

כולם היו בהלם מוחלט. על אף האמונה והבטחון בכך שהרבי שליט"א עומד להתגלות בכל רגע, אף אחד לא היה מוכן לכך שזה יקרה עכשיו! והנה, זהו זה! הרבי התגלה! זה קרה! עשרים ושמונה השנים שעברו מאז היום בו התכסה כ"ק אד"ש מה"מ מעינינו תמו להם בהתגלות כ"ק אד"ש מה"מ לעין כל!

עוד טרם שאי מי מהנוכחים הספיק לחשוב המשיך הרבי שליט"א לעבר המדרגות היורדות לזאל הגדול, כאשר בדרך החסידים העומדים בלובי הכניסה ממשיכים ללכת יחד איתו מתוך ריקודים עצומים ובשמחה אדירה⁴: הן תכלית כל הבריאה, התגלות עצמות ומהות בעולם הזה הגשמי, ברגע זה התממשה!

הרבי שליט"א נכנס לזאל הגדול של 770, שם החסידים שכבר שמעו על הידיעה שהרבי התגלה הכינו את הזאל להתוועדות הגדולה שתחל בדקות הקרובות⁵. בדרכו אל מקומו הקבוע בהתוועדות אמר הרבי שליט"א מה"מ 'שלום עליכם' לחסידים שעמדו בקרבתו⁶ וכבר הופצה השמועה שלאחר סיום ההתוועדות ימשיך לומר 'שלום עליכם' בפרטות לכל יהודי ויהודי.

ברחבי העולם כבר הופצה הידיעה המרעישת על התגלות כ"ק אד"ש מה"מ, כולל אלו שעדיין לא שייכים לראיה⁷ כיוון שכבר התפרסמה בכל כלי התקשורת הידיעה על ההתגלות, ובסקופ החדשות האחרון ברדיו כבר הכריז השדרן על ההתגלות.

השמועות מספרות⁸ ששוטרי ניו יורק מסתובבים ומפרסמים ליהודים שעדיין לא שמעו על התגלות מלך המשיח ב-770!

...

תוך כדי ההתוועדות עם הרבי שליט"א, נשמע קול רעש גדול מבחוץ, בית המקדש יורד באש⁹ מן השמיים למקום השכינה בדור השביעי, 'בית רבינו שבבלי', ממנו ניתן הכח לכל אנשי הדור להביא את ההתגלות בפועל ממש.

מיד עם סיום ירידת בית המקדש, החלו 770 ובית המקדש המחוברים זה לזה לעלות ולנסוק כלפי מעלה, נישאים ע"י ענני שמיא. אט אט המהירות הולכת וגדולה, עד שהמהירות נעשית יותר ממהירות הנסיעה של

1. הערה כללית: תיאור זה הוא בדרך אפשר בלבד ומטרתו להכניס את הקורא לאווירה והמצב של רגע ההתגלות ע"פ שיחות כ"ק אד"ש מה"מ, וח"ו לא על מנת לקבוע מסמרות כיצד יהיו הדברים בפועל ממש כיוון ש'לא נדע איך יהיו עד שיהיו'.

2. המובאות בפנים הקובץ.

3. המתואר לקמן הוא ע"פ דבר מלכות ש"פ וארא תשנ"ב - מובא לקמן עמ' 12.

4. נאמר בריבוי שיחות (ובפרט) בשנות הנפלאות. ראה לדוגמא: שיחות ליל שמחת תורה, ש"פ נח וש"פ פנחס תנש"א - מובאים לקמן בעמ' 13. ועוד.

5. ע"ד ההערה הקודמת, גם עניין זה נאמר בריבוי שיחות (ובפרט) בשנות הנפלאות. ראה לדוגמא: דבר מלכות ש"פ וישלח תנש"א, שיחת ש"פ כי תשא תנש"א - מובא לקמן עמ' 12. ועוד.

6. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ במדבר תנש"א - מובא לקמן עמ' 13.

7. המתואר לקמן הוא ע"פ שיחת ליל ב' דחג הסוכות תנש"א - מובא לקמן עמ' 13.

8. קונטרס 'בית רבינו שבבלי' - מובא לקמן עמ' 18.

במשך מהלך הטיסה מתווספים⁶ עוד ועוד בתי כנסת מרחבי העולם אשר שימשו במשך הגלות כ'מקדש מעט' ליהודים ברחבי העולם.

יחד איתם מתווספים גם בתים פרטיים של יהודים שחדר בם אור הקדושה באופן מוחלט, וממילא הלכו כולם מרצונם ובחירתם החופשית בכדי להתחבר כולם יחד לבית המקדש השלישי¹⁰.

דבר נוסף מרגש שאירע במהלך הטיסה הוא אשר בכל רגע ורגע מתווסף עוד ועוד יהודי ממקום אחר בעולם, והמפגש עם יהודים נוספים מוסיף לשמחה הגדולה הקיימת בלאו הכי⁵.

• • •

זה עתה נחת 770 ברחבת הר הבית הסמוכה לבית המקדש, לעיני בני ישראל התנשא במלוא הדרו בית המקדש השלישי והמשוכלל, אשר כלול יחד בתוכו מג' בתי המקדש: הראשון השני והשלישי¹¹, ובנוסף לכל הפאר הרב שבו מזהב כסף ונחושת, עיקר בניינו הוא מברזל¹², אשר בשני בתי המקדש הקודמים היה אסור באופן מוחלט לשלבו בבניית המקדש, כיוון שמורה על הרג וחורבן - היפך עניינו של בית המקדש, אך כעת לאחר שמציאות המוות התבטלה מן העולם מהותו מתבטאת ביתר שאת בכך שהוא עשוי מברזל.

כל בני ישראל נכנסים יחד לעזרה בבית המקדש ומקריבים קרבן תודה¹³ על היציאה מן הגלות אל הגאולה השלימה.

בצד העזרה רואים כולם את עשרת השולחנות, ע"ד עשרת השולחנות שעשה שלמה המלך בבית המקדש הראשון¹⁴.

לאחר מכן, מתקדמים היהודים לכיוון ההיכל עצמו, בדרכם לממש את הזכות הגדולה הניתנת ביד כאו"א כעת, לבקר בקודש הקודשים - המקום המקודש ביותר בבית המקדש, בו היה אסור לשום יהודי לבקר בזמן הגלות כלל, ואפילו הכהן הגדול יכל להיכנס לשם פעם אחת בשנה בלבד: ביום הכיפורים. אך כעת התבטלו כל התנאים, וכל יהודי ויהודי - אפילו הפשוט ביותר, יכול להיכנס לקודש הקודשים בכל יום ויום¹⁵!

ולא רק לשם מצוות תפילה או הודאה לה' וכדו' - אלא אפילו לצרכיו הגשמיים של כל יהודי ויהודי¹⁶!

מיד עם יציאתם מקודש הקדשים רצים בני ישראל במהירות - הן עוד שעה קלה מתחילה הסעודה הגדולה - בה ישחטו שור הבר והלוויתן זה את זה אל מול עיניהם באופן המותר כפי שבית הדין פסק לאחר ביאורו הברור של הרבי שליט"א מלך המשיח בהיתר הדבר¹⁷!

בדרכם החוצה משאירים את החפצים והרכוש החשובים¹⁸ במקומות המיועדים לכך בבית המקדש, שלא ישכחו חלילה במהלך הסעודה הארוכה...

• • •

עברו ימים. אט אט הורגלו כולם לחיי היום יום בשגרה האלוקית העוצמתית. הדי הסעודה הגדולה כבר שכנו.

9. ראה 'דבר מלכות' ש"פ שמיני תנש"א - מובא לקמן עמ' 26.

10. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ ויצא - מובא לקמן עמ' 22.

11. משיחת ש"פ האזינו תנש"א - מובא לקמן עמ' 19. ועוד.

12. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ ויגש תשנ"ב - מובא לקמן עמ' 20.

13. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ דברים תנש"א - מובא לקמן עמ' 34.

14. משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ה') תנש"א - מובא לקמן עמ' 19.

15. משיחת ליל שמחת תורה תנש"א - מובא לקמן עמ' 21.

16. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ אחרי-קדושים תנש"א - מובא לקמן עמ' 21.

17. ע"פ 'קונטרס תורה חדשה מאתי תצא' יום ב' דחג השבועות תשנ"ב - מובא לקמן עמ' 26.

18. משיחת ש"פ וישלח תנש"א - מובא לקמן עמ' 19.

יום יום יושבים יהודים ושומעים את ה'תורה חדשה' מפי משיח צדקנו, וכותבים אותם¹⁹ - על אף שאין לחשוש שמא ישכחו - כיוון שע"י הכתיבה מבינים יותר טוב את תוכן החידוש.

בית הדין הגדול בירושלים כבר אינו צריך להתעסק בשפיטת אנשים על מעשיהם הרעים, כיוון שכבר תמה מציאות הרע מן העולם ואף אחד אינו עובר עבירות. ובמקום השוטרים ששימשו בזמן הגלות לאכיפת פסקי בית הדין, מסתובבים להם יועצים²⁰ ונותנים לבני ישראל עצות טובות כיצד להתקדם בתורה ומצוות.

אנשים, נשים, ואפילו ילדים קטנים²¹ תורמים מממונם לנדבת בית המקדש, לחזקו להעצימו ולפארו יותר ויותר.

בכל העולם כולו גלוי כבר אור האינוסופי של הקב"ה, וכבר נרגש "והיה למלך על כל הארץ ביום ההוא הוי' אחד ושמו אחד", עד שבכל מקום בעולם אומרים את שם ה' ככתבו - לעומת מה שהיה בזמן הגלות בבית המקדש בלבד²².

"מיום הלכי ל"חדר" ועוד קודם לזה התחיל להתרקם בדמיוני ציור גאולה העתידה - גאולת עם ישראל מגלותו האחרון, גאולה כזו ובאופן כזה שעל ידה יהיו מובנים יסורי הגלות הגזירות והשמדות. וכחלק מעתיד מזהיר זה וכחלק מגאולה זו יהי' "נשיא זה מלך, לא נשיא שבט - אלא שאין על גביו אלא ה' אלקיו" (הוריות יא, סוף ע"א)²³...

בשיחות רבות, ובפרט משנות הנפלאות, מתאר כ"ק אד"ש מה"מ את 'ציור הגאולה העתידה' - תהליך ההתגלות, אירועי וייעודי הגאולה, תוך הוספת פרטים וחידושים רבים. בקובץ זה נעשה ניסיון ראשוני ללקט קטעים אלו מתורת כ"ק אד"ש מה"מ, ובעז"ה עוד חזון למועד.

19. משיחת ש"פ ויגש - ה' טבת - תנש"א - מובא לקמן עמ' 25.

20. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ שופטים תנש"א - מובא לקמן עמ' 39.

21. משיחת אור לכ"ז כסלו, ג' דחנוכה (בעת היחידות) תנש"א - מובא לקמן עמ' 20.

22. ע"פ 'דבר מלכות' ש"פ נשא תנש"א - מובא לקמן עמ' 20.

23. ממכתב כ"ק אד"ש מה"מ ליצחק בן צבי. אג"ק חי"ב עמ' תיג.

שער ראשון

רגע הזהרה לזאת

תיאור רגע ההתגלות

הבטת נשיא הדור על כאו"א מהחסידיים ברגע ההתגלות

ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר") ומביט על כאו"א מהחסידיים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתנו.

(דבר מלכות ש"פ וארא סי"א)

כניסת מלך המשיח לבית הכנסת

ובפשטות – שיהודי מאמין באמונה שלימה, שמש"ח צדקנו, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כו", ובתור "משיח ודאי" (עיי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל") – נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, הוא מוליך את כל בני" בתוך כלל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי,

(דבר מלכות ש"פ דברים ס"ט)

ההכרזה על ההתגלות בכל סדר השתלשלות

ובפשטות – שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזריע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביום טהרתו") – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", וצדיקים קמים לתחי' מיד), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

(דבר מלכות ש"פ תזו"מ סי"ד)

בשורת הגאולה ע"י אליהו הנביא

ובפשטות – שתיכף ומיד שומעים קול השופר דמשיח¹, ולפנ"ז קולו של אליהו הנביא זכור לטוב, מבשר הגאולה², שאומר שהגאולה כבר באה, כדאיתא בילקוט שמעוני³ "בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים⁴ הגיע זמן גאולתכם".

(רשימה אור ל"ד ניסן)

ההתוועדות הגדולה ברגע ההתגלות

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) בפועל ובגלוי (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גוי' ישבו ישרים את פניך", בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכה ביהמ"ק השלישי במעמד כל בני" (כל יושבי עלי"י), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון".

(דבר מלכות ש"פ וישלח סי"ד)

1. ראה פרדר"א ספל"א. ירושלמי תענית פ"ב ה"ד. אותיות דר"ע אות ט'.

2. ראה פרש"י בחוקותי כו, מב. תיב"ע וארא ו, יח. יל"ש ר"פ פינחס. עירובין מג, ב. רמב"ם הל' מלכים פי"ב ה"ב.

3. ישע"י רמז תצט – מפסיקתא רבתי פל"ה.

4. "ענוים" דייקא – מעלת הביטול, ששייך במיוחד לחג הפסח ("זמן חרותנו") שנקרא בתושב"כ "חג המצות", כידוע ש"מצה" ענינה ביטול (ראה לקו"ת צו יג, ג. ובכ"מ).

עליכם שלום לכל אחד ממלך המשיח

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן של זריזות – לפעול ולעשות ענין זה, ודוד מלכא משיחא יבוא ויגאלנו וכל אחד מאתנו אומר למשיח צדקנו "שלום עליכם", עליכם לשון רבים – כולל כל הנשמות דכל בני שבדור הגאולה, והוא משיב לכל אחד בנפרד "עליכם שלום" [עליכם לשון רבים כולל – מעשינו ועבודתנו דכא"א מישראל], ו"עליכם שלום" לכל בני יחדיו,

ועוד והוא העיקר – מיד.

(דבר מלכות ש"פ במדבר סי"ג)

קבלת פני משיח צדקנו מתוך ריקוד⁵

וכל ישראל יחד "ארו עם ענני שמיא" – מקבלים פני משיח צדקנו מתוך ריקוד בשמחה ובטוב לבב בארצנו הקדושה, ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בראשנו (ששמו הוא "יוסף" על שם "יוסף אדני-י שנית ידו", עי"ז שלפני זה מהפכים אפילו את ה"אחר" שיהי' בן – "יוסף הוי' לי בן אחר", וכל זה מתוך שמחה וטוב לבב, כשמו השני "יצחק").

(משיחת ש"פ נח תנש"א)

התגלות משיח בכל שמותיו

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש בערב ראש השנה זה, יום הולדת דהצמח צדק – מתגלה משיח צדקנו, באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה: "הנה משיח כפי שנקרא 'צמח', הנה משיח כפי שנקרא 'צדק', הנה משיח כפי שנקרא 'יוסף יצחק' (שמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), ועוד ועיקר – הנה משיח כפי שנקרא 'דוד מלכא משיחא', ביחד עם משה רבינו – 'גואל ראשון הוא גואל אחרון', ביחד עם ישראל הבעש"ט וכל רבותינו נשיאינו – ובאופן ד"מיד" (כנ"ל ס"ז), תיכף ומיד ממש.

(משיחת ער"ה אחרי פ"ג)

פרסום הידיעה על ההתגלות בכל האופנים האפשריים

ויהי רצון, שמהדיבור בזה נבוא תיכף ומיד למעשה בפועל – שזוכים תיכף לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ומיד זה מתפרסם בכל העולם כולו, כפתגם הידוע שיכתבו בעיתונים אודות ביאת משיח ("משיח וועט שטיין אין די צייטונגען – פייפערס"), שהרי ענינם של העיתונים הוא פרסום החדשות ("נייעס") המתרחשים בעולם, ומזה מובן במכלל שכן וקל וחומר בנוגע לחדשות עיקריות כ"כ כביאת משיח צדקנו! ועוד לפני כן – הרי זה מתפרסם תיכף ע"י ה"רדיו", שמפרסם את החדשות תיכף ממש לאירועם.

ויהי רצון שנוזה לכל זה תיכף ומיד, עוד בלילה זה, וממילא בני ישראל יפרסמו את ביאת משיח באופן המותר ביותר, ובני נח שאין להם את ההגבלות דיו"ט יפרסמו זאת תיכף בכל העולם כולו ע"י הרדיו והעיתונים.

וההודעה שברדיו יכולה להגיע גם לבני ישראל – כפי שנהוג שכשרוצים לקבל ידיעות חדשות בשבת ויום טוב, שואלים את השוטר ("פאליסמאן") האינז-יהודי שמסתובב בשכונה לשמור על בני ישראל – מה הם החדשות שסיפרו ברדיו (כדרך השוטרים שנושאים עמם רדיו בכל עת).

וכך גם בענין זה – שעוד בלילה זה, כשישאלו אצל השוטר מה הם החדשות בעולם? יענה השוטר: זה עתה הודיעו ברדיו ש"הנה זה משיח בא" ... והוא עומד על גג בית המקדש ומכריז ש"הגיע זמן גאולתכם" מכיוון שאתם – בני ישראל – הייתם במעמד ומצב ד"ענוים", ואין מה להיבהל וכו'! ...

5. עי"ז בשיחות קודש רבות של כ"ק אד"ש מה"מ, לדוגמא: דבר מלכות ש"פ פנחס סט"ו. ועוד.

(משיחת ליל ב' דחג הסוכות תנש"א)

סדר ההתגלות וההגעה לבית המקדש

סדר הגאולה

ועפ"ז יומתק הקדימה ד"אשר גאלנו" לפני "וגאל את אבותינו" – שהקירבה אלינו ("גאלנו") היא (לא רק בגלל שאנו מרגישים ש"אילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי אנו כו' משועבדים היינו", אלא גם ו)בעיקר מפני שקאי (גם) על גאולה העתידה (כפי שהיא בלשון עבר) שתהי' לנו ("גאלנו"), ולאח"ז (ועי"ז) גם "לאבותינו".

(דבר מלכות ש"פ ויקרא סי"א)

סדר פדיית בני ישראל בגאולה השלימה

ואז אומר הקב"ה, שסדר הנהגתו (של הקב"ה) עם בני ישראל הוא – ובדיוק – שתחילה יפדה "את ישראל מכל צרותיו", ורק אח"כ "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו".

והיינו, שהפסוק עצמו מעיד, שסדר היציאה מהגלות יהיה, שלכל לראש יוציא הקב"ה כל יהודי ואת כל בני ישראל "מכל צרותיו" – לא רק מצרה אחת, או מכמה צרות יחד ("אדער פון עטליכע צרות, אדער וואס עפעס פון צרות"), אלא לא ישארו שום שיריים משום צרות ומשום עניינים בלתי רצויים ("פון קיינע ניט קיין געוואונטשענע זאכן") – "מכל צרותיו"; ורק לאחר מכן "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", היינו שרק לאחר מכן יפדה הקב"ה עצמו כל יהודי ואת כל בני ישראל, אנשים נשים וטף, בין אם הם שייכים לחלק צדיקים או בינונים או החלק השלישי.

. . והקב"ה עצמו "יפדה את ישראל" לכל לראש "מכל צרותיו" – מצרת הגלות, ועד לגלות הנוכחי שהוא הגלות הכי קשה, וראק אח"כ "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", והיינו שהקב"ה עצמו לא יחכה שבני ישראל יעשו תשובה, או שעוד יהודי יעשה תשובה, או עוד שני יהודים, ועד שכל בני ישראל יעשו תשובה; אומר הפסוק: לא! לא כך הוא הסדר שהקב"ה קבע! הסדר שהקב"ה קבע הוא, שרק אח"כ "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו",! ובין אם מבינים זאת, או שלא מבינים – הרי כאן הדיוק הוא "והוא" לשון נעלם – שזה קאי על הקב"ה.

(משיחת עשרה בטבת תנש"א)

החלפת הבגדים הצואים אחרי הגאולה

ויה"ר שע"י העבודה דסיום "הכנסת" וגילוי האל"ף ב"גולה" – ה"ז יביא מיד את הגאולה, תיכף ומיד ממש, כך שכפי שבנ"י נמצאים עדיין במעמדם ומצבם עכשיו ממש, בלבושים ובגדים שלהם, אפילו אם הם עדיין "בגדים צואים", כי הגאולה באה באופן שלא עכבן אפילו כהרף עין, ורק לאחר הגאולה "ויאמר גו' הסירו הבגדים גו' מעליו", ועאכו"כ כאשר מדובר בנוגע ל"ועמך כולם צדיקים".

(דבר מלכות ש"פ אמור סי"י)

הליכה למקום המזבח

"ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'", ארץ עשר אומות, ובארצנו הקדושה עצמה – "הלוח ונסוע הנגבה", "לצד ירושלים . . הר המורי", ושם גופא – "אל מקום המזבח", ש"מקומו מכוון ביותר".

6. (וע"ד המבואר בנוגע לתח"מ, שכשם שאדם הולך כך הוא בא כו', כשם שהוא הולך לבוש בא לבוש כו' ואח"כ אני מרפא אותן (ב"ד רפצ"ה. זח"ג צא, א. וראה תשובות וביאורים סי"א (ע' 55)).

(דבר מלכות ש"פ נח סי"ג)

ההגעה לבית המקדש - מצד מערב

ובפשטות – שנוסף לכך שכבר סיימו כל פרטי מ"ב המסעות במדבר העמים שבזמן הגלות, ועומדים כבר "על ירדן ירחו", "מעבר לירדן ירחו קדמה מזרחה", עוברים את הירדן מערבה ונכנסים לארץ ישראל, ובארץ ישראל עצמה הולכים מערבה – לירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש השלישי, ועד לקדש הקדשים (במערבו של ביהמ"ק), שבו נמצא הארון והלוחות.

(דבר מלכות ש"פ מטו"מ סט"ז)

כיבוש ארץ ישראל, ירושתה והבאת ביכורים - מיד ברגע ההתגלות

ומזה מובן שבפרשת ואתחנן מודגשת מעלת הכניסה לארץ בתכלית השלימות (שלא היתה ע"י משה כדי שתהי' בה גם המעלה שע"י יהושע) – באופן של בלי-גבול ("נחמו נחמו", "נחמה בכפלים"), כאמור, שמצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל האופנים ובכל הענינים, ובפשטות – שהכניסה לארץ כיבוש וירושת הארץ היא תיכף ומיד⁷⁰ (שלימות בזמן), ובנוגע לכל הארץ כולה (שלימות במקום), לא רק ארץ שבע אומות, אלא גם ארץ קניזי וקדמוני, ארץ עשר אומות, ובאופן ש"כל יושבי עלי" (שלימות בנפש), שכל בני"ז (כולל גם כל בני" שבכל הדורות שלפנ"ז⁸) יושבים בכל ארץ ישראל כולה, באופן קבוע ונצחי לעד ולעולמי עולמים.

ובלשון הכתוב בר"פ תבוא (בהמשך הפרשיות ד"שבע דנחמתא) – "כי תבוא אל הארץ גו' (ותיכף ומיד) וירשת וישבת בה" (ובודאי שאין צורך להמתין י"ד שנה לכיבוש וחלוקה), ועד שגם הבאת הביכורים (כהמשך הכתוב "ולקחת מראשית כל פרי האדמה") היא תיכף ומיד, כיון שיקויים היעוד "ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים גו'" (עמוס ט, יג).

(דבר מלכות ש"פ ואתחנן ס"ז ע' 70)

מקומם של בני" מרגע הגאולה

שתהי' תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה, ומרגע זה יהיו כל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", מיד בארץ הקודש, ושם גופא – בירושלים עיר הבירה, על הר הקודש, ובבית המקדש, עד בקדש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי' שממנה הושתת העולם,

(משיחת ערב ר"ה אחרי התרת נדרים)

קבלת בשורת הגאולה מאליהו הנביא כל ישראל יחד

והיינו, שבהקדם הכי אפשרי, "בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו", כא"א מכם וכא"א מאיתנו, יחד עם נשותיהם ומשפחותיהם, וגם אלו שכבר בירכם הקב"ה בנכדים ונינים – יחד עם נכדיהם וניניהם – נמצאים כולם יחד, וזוהי לקבל מאליהו הנביא את הבשורה הטובה שהנה בא משיח צדקנו, ואח"כ רואים בעיני בשר, בלי הפסק בינתיים, את משיח צדקנו, כפי שהוא בא עם הגאולה!

(משיחת ד' תשרי (ל"מחנה ישראל") תנש"א)

ביקורו של מלך המשיח בהיכל הרב מרדכי אליהו

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יה"ר שבקרוב ממש תהי' הגאולה, אזי אבקר את כבודו בהיכל קדשו בארץ הקודש.

הרב אליהו שליט"א (בהתלהבות): ברוך הבא! אני אגיד בשמחה רבה: "ברוך הבא בשם השם".

7. (כולל גם שבט לוי – "עתידה ארץ ישראל שתתחלק לשלושה עשר שבטים" (ב"ב קכב, א).

8. (שבזה מודגשת השלימות ד"כל יושבי" גם לגבי המעמד ומצב ד"כל יושבי' עלי" בזמן הבית.

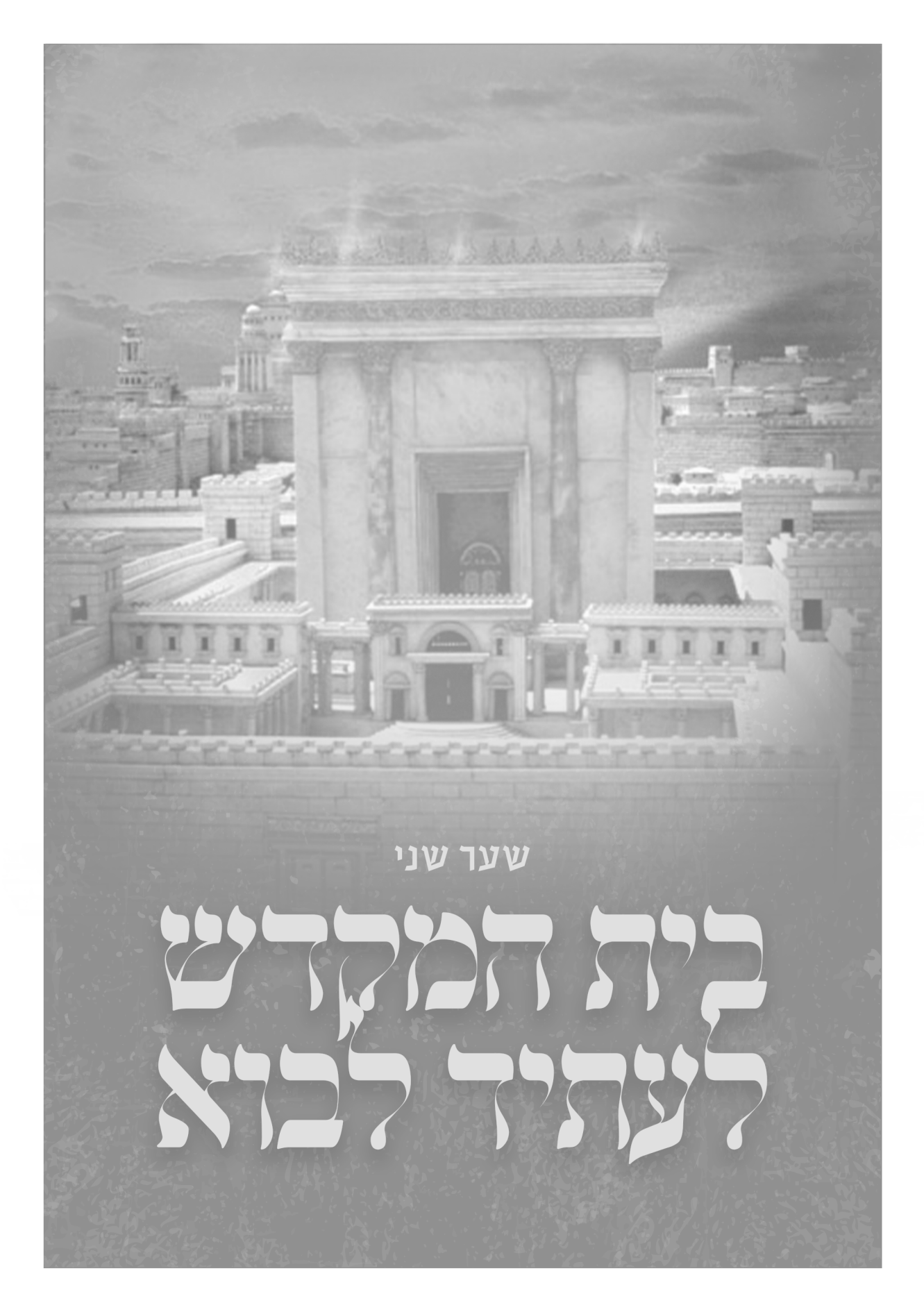
(ר"ד מביקור הרב מרדכי אליהו, ו' חשוון ה'תשנ"ב)

ההגעה לירושלים יחד עם ההחלטות הטובות

ועוד והוא העיקר – ש"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", האנשים והנשים והטף – "ארו עם ענני שמיא"
– ביחד עם ההחלטות טובות בנוגע לצדקה ומעשים טובים בכלל ובפרט – בארצנו הקדושה, ושם – בירושלים
עיר הקודש, ובהר הקודש, ובבית המקדש השלישי.

(דבר מלכות ה' טבת ס"ה)

שער שני

בית המקדש לעתיד לבוא

חידושים בבניין בית המקדש ושלמותו

ובנה מקדש במקומו - מקומו של משיח בזמן הגלות

ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי") , היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני" ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים (כמו "בי כנישתא דשף ויתיב", "שנסע מקדש ויש שם"), בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני" לירושלים).

ובהערה שם: ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש (יל"ש ישעי' רמז תצט) ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ* שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי לאחר ש"מקדש העתיד יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן גאולתכם".

ובשוה"ג: ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" – ש"גגות . . לא נתקדשו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

(קונטרס 'בית רבינו שבבבל', סוס"ד)

ירידת בית המקדש השלישי ב-770 ונסיעתו משם לירושלים

ויתירה מזה יש לומר – שהמקדש דלעתיד (ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים") יתגלה תחילה במקום "שנסע מקדש וישב שם" בזמן הגלות (בית רבינו שבבבל"), ומשם יועתק למקומו בירושלים:

השראת וגילוי השכינה בה"מקדש מעט" העיקרי שבבבל ("שנסע מקדש וישב שם") היא גם "כשהן נגאלין" – כמבואר בהמשך הסוגיא ש"אף כשהן נגאלין שכינה עמהן, שנאמר ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן ("את שבותך" כמו עם שבותך) מבין הגליות", כלומר, גם ברגע האחרון להגלות נמצאת השכינה במקום שגלו ישראל, "שנסע מקדש וישב שם", ומשם שב הקב"ה עם כל בני" להמקדש שבירושלים להשרות ולגלות בו שכינתו לעולם ועד.

וכיון ש"הקב"ה שב עמהן מבין הגליות" מה"מקדש מעט" ("בית רבינו שבבבל") "שנסע מקדש וישב שם", נמצא שבמקום זה מתחילה ונעשית גאולת השכינה, התגלותה בכל התוקף והשלמות (לא רק באופן ד"מקדש מעט"), שזהו"ע מקדש העתיד.

בסגנון אחר: שכשם ששיבת השכינה היא מהמקום שנמצאת בגלות, כך שיבת מקדש העתיד (שענינו השראת וגילוי השכינה) הוא מהמקום "שנסע (מקדש) וישב שם" בזמן הגלות, ששם מתגלה תחילה ואח"כ נעתק למקומו בירושלים.

.. ועד"ז בנוגע להגלות דכללות דבני" – שבדורנו זה נמצאים רוב מנין ורוב בנין דבני" בגלות אמריקא, ויש לומר, שזהו א' הטעמים לכך שגם נשיא הדור (ש"הנשיא הוא הכל") חי ונמצא עשר שנים בגלות אמריקא, ומשם עסק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל שאר הארצות אשר באו שם בני", ע"י תלמידיו ושלוחיו בכל קצוי תבל.

וכיון ש"בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהן", הרי, בגלות זה האחרון שרוב מנין ורוב בנין דבני" ביחד עם נשיא הדור נמצאו בגלות אמריקא, גלתה גם השכינה לגלות אמריקא; ובגלות אמריקא עצמה ("בבבל" היכא – בה"מקדש מעט" ד"בית רבינו" שהוא בדוגמת "בי כנישתא דהוצל ובי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא", "שנסע מקדש וישב שם" (במקום המקדש שבירושלים), וממנו נמשכת השראת השכינה בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם.

.. ועפ"י מובן גודל העילוי ד"ב בית רבינו – "מקדש מעט" העיקרי בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי" דלעתיד, ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב לירושלים.

(שם, ס"ד - ו')

בית המקדש השלישי – כלול מג' המקדשות⁹

ואז נהיה כולנו בבית המקדש השלישי שכולל בתוכו גם את שני בתי המקדשות שלפניו, משום שהקב"ה מחזיר את ב' המשכנות ("המשכן משכן" רמז לבית ראשון ובית שני) בשלימותם ע"י "מקדש אדני-י כוננו ידיך", ומכולם יחד נעשה מקדש אחד – "מקדש אדני-י" לשון יחיד. ובפרט ע"פ פסק הרמב"ם שבית שני "בנוהו כבנין שלמה ומעין דברים המפורשים ביחזקאל", היינו שהיה כבר מעין צירוף וחיבור דכל ג' בתי המקדשות, ועאכ"כ בבית המקדש השלישי ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים".

(משיחת ש"פ האזינו תנש"א)

עשרה שולחנות בבית המקדש השלישי

ולהעיר, שבבית ראשון היו עשרה שולחנות שעשה שלמה (וצריך עיון האם שולחנות אלו היו גם בבית שני), ועד"ז בשלימות הענין ד"וישב שלמה על כסא הוי", שיהי' (ויתגלה בכל אחד מישראל) לעתיד לבוא – יהיו עשרה שולחנות, "העשירי יהיה קודש".

(משיחת ש"פ בראשית (התועדות ב') תנש"א)

לעתיד לבוא – רכושו וחפציו של כל יהודי יהיו בבית המקדש

וזוכים תיכף ומיד לקבל את כל העניינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש (ואין הזמן גרמא להארץ בזה עתה); ולוקחים אותם תיכף ומיד – בתוככי כל ישראל מכל פינות שבעולם – לארצנו הקדושה, ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש, וכידוע שבבית המקדש היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם וחפציהם, וכל שכן יהודי שעבודתו היא בבחי' "ממלכת כהנים" – כהן גדול [שאסור לו לצאת מירושלים – "יראה שלם", שראשיתו באות יו"ד, הכולל קוצו של יו"ד, בחי' כתר, שלימות של "והיתה להוי' המלוכה", כי ע"י כתר המלך נעשה "מלך ביפיו תחזינה עיניך"], שלעתיד לבוא רכושו וחפציו יהיו בבית המקדש.

(משיחת ש"פ וישלח תנש"א)

הדלקת נרות חנוכה בבית המקדש השלישי – ע"י אהרן הכהן דווקא

ועוד והוא העיקר, שע"י ההחלטה בזה, מזרזים עוד יותר שזה יבוא תיכף ומיד ממש, והקב"ה יוריד תיכף ומיד את ה"מקדש אדני-י כוננו ידיך" מלמעלה למטה, עד לעולם הזה הגשמי, ובמילא הרי זה יהיה ("אוועקגעשטעלט") בארץ הקודש, ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, ושם גופא – במקום שבו עומדת המנורה, וביחד עם המנורה עצמה.

וגם "משה ואהרן עמהם", ואהרן כהן גדול מדליק בעצמו את מנורת בית המקדש.

ולכן, אע"פ שבנרות חנוכה מחוייבים הן ישראלים והן כהנים והן לויים, אמנם ע"פ שכל מסתבר לומר (אע"פ שצריך לעיין בזה), שמכיוון שאצל אהרן כבר יש הענין דהדלקת נרות המנורה, במילא – ממנורה למנורה ומנורות לנרות – יהיה לו גם דין קדימה בהדלקת נרות חנוכה בבית המקדש, ד"והדליקו נרות בחצרות קדש" – היינו שגם בחצר בית המקדש הדליקו (כבר אז) נרות חנוכה, ועאכ"כ שכן יהיה ב"מקדש אדני-י" – ב"חצרות קדש" דבית המקדש השלישי, שגם שם בודאי יהיה "והדליקו נרות בחצרות קדש", ובמילא יש מקום בשכל לומר שגם שם יבוא אהרן ויאמר שיש לו דין קדימה.

(משיחת אור לכ"ז כסלו, ג' דחנוכה (בעת היחידות) תנש"א)

9. נאמר ג"כ בדבר מלכות ויקרא סעיף ג'. דבר מלכות תצוה ס"ז.

נדבת בית המקדש השלישי – גם ע"י ילדים קטנים

ועוד והוא העיקר – שהילדים מתחנכים באופן כזה, שכאשר הם מקבלים כסף לעצמם, הם מנצלים חלק גדול מזה לענייני צדקה וענייני מצוות.

ועוד והוא העיקר, שתיכף ומיד יוכלו להשתמש בכספם להתנדב לנדבת בית המקדש – ע"ד מה בנוגע למושכן שהיה במדבר שבזה היו מחוייבים הן אנשים והן נשים והן טף, וכמו כן יהיה גם בנוגע לטף דומננו זה, שתיכף ומיד יקבלו את ה"דמי חנוכה" שלהם ויוכלו להתנדב ג"כ לנדבת בית המקדש השלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", ולכליו ולכל השייך לו.

(משיחת אור לכ"ז כסלו, ג' דחנוכה (בעת היחידות) תנש"א)

משך הזמן דחנוכת בית המקדש השלישי

ועוד והוא העיקר – שמחליטים תיכף ומיד להוסיף בשמחת בית השואבה דלילה זה, שזה גם יגלה וימהר עוד יותר את הזמן ד"משה ואהרן עמהם".

ואז חוגגים את חנוכת בית המקדש, ע"ד כפי שהיה ב"מקדש אדני-י כוננו ידיך" בזמן שלמה, שאז היתה חנוכת בית המקדש ע"ד כבזמן זה שאנו נמצאים בו עכשיו, שהרי זה נמשך שבעה ימים לפני זה ושבעה ימים לאחר זה ("שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום"), כולל גם היום דיום הכיפורים.

(משיחת ליל ה' דחג הסוכות תנש"א)

השלמות דבית המקדש תתגלה בכל העולם

וענין זה יהי" בתכלית השלימות לעתיד לבוא – בחנוכת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", שאז יתגלה הענין ד"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך" (כמ"ש בסיום וחותרם קריאת עשה"ד בזמן מתן תורה) בכל העולם כולו ("בכל מקום" כפשוטו), היינו, שהשלמות דבית המקדש – ש"שם ניתן רשות לכהנים להזכיר שם המפורש בנשיאת כפים", כמ"ש בפרשתנו "ושמו את שמי", "יברכום בשם המפורש" – תתגלה ותחדור בכל העולם כולו, כמ"ש ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד", "כשם שאני נכתב כך אני נקרא", כיון שהעולם כולו יהי' דירה לו ית' (בדוגמת המשכן והמקדש).

(דבר מלכות ש"פ נשא ס"ט)

ברזל בבנין בית המקדש השלישי

"ברזל אין כתיב . . במשכן ובמקדש. . שהחריב ביהמ"ק" – קאי על בית ראשון ובית שני שנחרבו ע"י ברזל; משא"כ מקדש העתיד, בית נצחי שלא שייך בו חורבן – לא שייך בו חשש מענין של ברזל דלעו"ז, כיון שלעתיד לבוא תתבטל מציאות הברזל דלעו"ז, ובמילא יכול וצריך להיות בנינו גם בברזל, כדי להדגיש את העילוי והשלמות דהפיכת הברזל שהחריב ביהמ"ק לברזל שנעשה חלק בהבנין דביהמ"ק.

ויש לומר, שמ"ש בדברי הימים (בנוגע לפעולתו של דוד בהכנת כל הדרוש לבנין ביהמ"ק) "הכינוי לבית אלקי הזהב לזהב והכסף לכסף והנחושת לנחושת הברזל לברזל גו'", "וברזל מאה אלף ככרים" – עיקרו ושלמותו במקדש העתיד להבנות ע"י דוד מלכא משיחא, שבנינו יהי' (לא רק מזהב וכסף ונחושת בתכלית השלימות, אלא) גם מברזל.

(דבר מלכות ש"פ ויחי ס"ו)

התגלות המשכן העשוי מהארזים שהכין יעקב – בבית המקדש השלישי

החיוזק על כל זמן משך הגלות עד להגאולה האמיתית והשלמה נעשה עי"ז ש"זרעו בחיים" – כיון שהנצחיות דיעקב מודגשת ומתגלה ב"זרעו", ההמשך והקיום דזרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות בהנהגתם בחיים בחיי

יום יום בדרכיו של יעקב, ועי"ז מתגלה בפועל הנצחיות דהגאולה העתידה ומקדש העתיד שכנגד יעקב .
(ובהערה שם:) ולהעיר, שבביהמ"ק השלישי יתגלה גם המשכן שנעשה מהארזים שהביא יעקב ונטעם (ענין הזריעה) במצרים וצוה לבניו ליטלם עמהם כשיצאו ממצרים (פרש"י תרומה כה, ה. כו, טו).
(דבר מלכות ש"פ ויחי ס"ט)

קודש הקדשים לעתיד לבא

מקום הנחת לוחות הברית בקודש הקדשים

ובפרט שנמצאים עכשיו בבית משולש – בית הכנסת – תפילה, ובית המדרש – תורה, ובית החלטות במעשים טובים – גמילות חסדים.

ועי"ז זוכים תיכף ומיד שבית המקדש השלישי שעומד מוכן למעלה יורד ומתלבש בבית המקדש דלמטה, וכן קודש הקודשים דלמעלה מתגלה בקודש הקודשים למטה, כולל גם הארון שיתגלה מגניזתו, עם הלוחות – לוחות ראשונות ולוחות אחרונות בשלימותם.

[ולהעיר, שצריך ביאור איפה יהיו מונחים שני הלוחות בקודש הקודשים, דלכאורה אין סברה שלוחות הראשונות יהיו בפני עצמו ולוחות האחרונות יהיו בארון בפני עצמו, והיינו שיהיו שני ארונות (אע"פ שכבר היה לעולמים), ולאידך, צריך ביאור אם שייך שיונחו שניהם בארון אחד. וצריך ביאור ו(לא רק באור אלא גם) עיון בזה].

(משיחת ש"פ האזינו תנש"א)

הכניסה לקודש הקודשים לעתיד לבוא: כל יהודי, ובכל עת¹⁰.

והעיקר שתיכף ומיד זוכים לגאולה, ואז יהיה ההמשך דשמחת תורה בארצנו הקדושה, ובירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", (שבנוי ומשוכלל למעלה, ובמילא יכול לירד גם בשבת ובליילה וכו'), ושם גופא עולים את חמש-עשרה המעלות שמעזרת נשים לעזרה, עד להיכל, ועד לקודש הקודשים.

והרי יש דיעה במדרש שהכהן הגדול יכול להיכנס לקודש הקודשים בכל עת שהוא רוצה, והתנאי ד"בזאת יבוא אהרן אל הקודש" קאי על בגדי כהונה וכו'; ומכיון שכל ישראל הם "ממלכת כהנים" (כפי שיתגלה לעתיד לבוא), וכמפורש בתורה שבע"פ שהכוונה בזה לכהנים גדולים – יוכלו כל ישראל לעתיד לבוא להיכנס לקודש הקודשים, עם התנאי ד"בזאת".

ויש לומר יתירה מזו – דכמו שמצינו לעתיד לבוא יהיו כמה שינויים לטוב, ויתבטלו כמה וכמה עניני מדידות והגבלות, עד"ז יתבטל גם התנאי ד"בזאת יבוא אהרן", ויוכלו כל ישראל להיכנס תמיד לקודש הקדשים!

(משיחת ליל שמחת תורה תנש"א)

הכניסה לקודש הקודשים גם לצרכיו הגשמיים של יהודי

[ויזמנת ע"פ הסיפור בנביאים, שבזמן הסכנה החביאה יהושבע את יואש (שהי' מזרע הממלכה) ומניקתו "בחדר המטות", "בעליית בית קדשי הקדשים", "ויהי אתה בית ה' מתחבא שש שנים גו". שמוזה מוכן, שבהיותו בקדש הקדשים היו לו שם כל צרכיו הגשמיים: אכילה ושתי' ושינה. ויש לומר, כיון שבאמיתית הדברים הרי מקומו של כאו"א מישראל הוא בקדש הקדשים (כפי שיהי' בגלוי בגאולה האמיתית והשלימה). אלא שזה התגלה בפועל – ע"י הירידה (סכנה), ע"ד עילוי הגאולה שבא ע"י העבודה ב"גולה".]

(דבר מלכות ש"פ אחו"ק ס"ט)

ירידת אבן השתייה משמיים

10. בשיחת הדבר מלכות' ש"פ תזו"מ תנש"א מבאר ג"כ עניין זה, ומביא כמקור לכך משיחת ליל שמחת תורה תנש"א – המו-
באת כאן.

ויהי רצון, שע"י העבודה בקיום "שופטים גו' תתן לך בכל שעריך", באופן ד"וואשיבה שופטיך גו' הנ"ל – יקויים זה בפועל ממש, ב"שעריך" בארץ ישראל, וב"שעריך" דביהמ"ק השלישי, ש"טבעו בארץ שערי", ובנ"י ע"י עבודתם מעמידים זאת מחדש, וביחד עם זה בית המקדש עצמו (שהוא בנוי ומשוכלל למעלה) יורד מלמעלה למטה, ביחד עם קדש הקדשים ואבן השתי' שבו, שממנה הושתת כל העולם כולו.

(דבר מלכות ש"פ שופטים סי"ג)

התפשטות קדושת קודש הקדשים בכל העולם

והקדושה של קדש הקדשים ואבן השתי' שבו מתפשטת תיכף ומיד בכל העולם כולו – "והי' הוי' למלך על כל הארץ", "הוי' ימלוך לעולם ועד".

(משיחת ערב ר"ה אחרי התרת נדרים)

רחבת בית המקדש

התחברות בתי הכנסת לבית המקדש

השראת השכינה בכל מקום שגלו ישראל ע"י ה"מקדש מעט" ש"בארצות אשר באו שם" (מעין ודוגמת השראת השכינה במקדש שבירושלים) אינה אלא בזמן הגלות, אבל לאחר ש"עתידין להגאל", "תחזור גילוי שכינה לירושלים ולא תשאר שם במקום שגלו ישראל כבר", היינו שלא תהי' השראת השכינה במקום בחוץ לארץ שעליו עמד ה"מקדש מעט", כיון שה"מקדש מעט" יעקר ממקום זה ויקבע בארץ ישראל, במקדש הגדול שבירושלים.

(קונטרס 'בית רבינו שבבבל' ס"ג)

התחברות בתי הכנסת לביהמ"ק דרך 'בית רבינו שבבבל'

.. ויש לומר, שחיבור הבתי כנסיות שבכל ארץ העמים ("מקדש מעט") לבית המקדש דלעתיד יהי' בהתאם ולפי ערך חילוקי הדרגות שביניהם – שבתי כנסיות המיוחדים שיש בהם מעלה יתירה לגבי שאר בתי כנסיות (כמו "בי כנישתא דהוצל ובי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא", "בית רבינו שבבבל") יהיו קודמים בהחיבור לבית המקדש, שיהיו מחוברים ממש לבית המקדש (נוגעים ודבוקים בו ללא הפסק ביניהם), ועל ידם ובאמצעותם יהיו מחוברים לבית המקדש כל שאר בתי כנסיות שבארץ העמים.

(שם)

התחברות הבתים הפרטיים לבית המקדש

ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – "ארו עם ענני שמיא" – יחד עם כל מעשינו ועבודתינו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים ("כספם וזהבם אתם"), ביחד עם הבתי "מקדש מעט", וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כולם בודאי ברצונם הטוב...) – אשר נעשו חדורים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ"ל), "ושכנתי בתוכם" – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי [ויש לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעין מקדש מעט – מתחברים ומתדבקים ל"מקדש אד' כוננו ידיך"], בקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי', שממנה הושתת העולם, ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(דבר מלכות ש"פ ויצא ס"כ)

שער שלישי

ייעוד הנאולה

קיבוץ גלויות

קיבוץ אחר קיבוץ

ויש לומר, שכפי שמעלת היחיד מרומזת בהתחלת ההפטרה ("דרשו הוי' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב"), הנה עד"ז הוא גם בסיום ההפטרה, ששם מדובר כיצד הקב"ה "מקבץ נדחי ישראל, ומסיים "עוד אקבץ עליו לנקבציו", היינו שהקיבוץ בא באופן ד"עוד", שלאחרי שישנו הקיבוץ בכללותו, ישנו ג"כ הקיבוץ ע"י הקב"ה באופן ד"אחד אחד" – "ואתם תלוקטו לאחד אחד". ובפרט שכן הוא גם כן בפשטות הכתובים, דמה שמוסיף אח"כ "עוד אקבץ עליו לנקבציו", הרי זה קיבוץ לאחר קיבוץ.

והיינו, שלאחרי שכבר היה הקיבוץ מהמקומות שבהם נמצאים יהודים, עכ"פ עשרה או יותר – מיתוסף עוד ענין [דבאופן הנ"ל הרי ישנו הענין דציבור, שלכן מובן מדוע הקב"ה עוזב את כל עיסוקיו ומתעסק בקיבוץ; משא"כ בנוגע ליחיד הרי יתכן שלשם יהיה אפשר לשלוח מלאכים לקבצם, ועל זה נאמר] – עוד אקבץ עליו, שהקב"ה מתעסק בעצמו בקיבוץ נוסף, והוא – "לנקבציו", שהכוונה ב"עוד" היא לאלו שנשארו מהקיבוץ הקודם, וכמדובר – היה במקום שבני ישראל נמצאו עכ"פ בעשרה, או יותר מעשרה, ועד לריבוי עשרה (כפי שנמצאים אנו עתה).

(משיחת צום גדליה (נדחה) תנש"א)

הקב"ה אוהז כל יהודי בידי

. . ומשם קורא הקב"ה לכל יהודי, מקודש הקדשים דבית המקדש השלישי, הנמצא בהר הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובארצנו הקדושה.

ולשם נעשה הקיבוץ גלויות תיכף ומיד ממש, וכנ"ל – מתוך שמחה, וטוב לבב. והקב"ה עצמו מלקט יחדיו כל יהודי ואת כל בני ישראל ממקום המצאם, כמו משהו שאוחז אדם בידו ומנהיגו למקומו, מתוך שמחה וטוב לבב, וכך בקרוב ממש לוקח הקב"ה את כאו"א מאיתנו, בתוך כלל ישראל, הן אנשים והן נשים והן טף – והולך עם כאו"א מאיתנו לארצנו הקדושה, ושם גופא – לירושלים עיר הקודש, ושם גופא – להר הקודש, ושם גופא – לבית המקדש, ועד לקודש הקדשים.

(משיחת כ"ו אדר (ל'מחנה ישראל) תנש"א)

קיבוץ גלויות באופן של סדר והדרגה

ולהעיר שבתחילה היה דוד מלך רק בחברון, ואח"כ התפשטה מלכותו על ירושלים וכל הארץ; וכמו"כ יהיה קיבוץ גלויות לעתיד לבוא בסדר והדרגה, וכן בכיבוש ארץ ישראל – תחילה כיבוש ז' ארצות, ואח"כ כיבוש ג' ארצות קיני קניזי וקדמוני . . ועד לכיבוש כל העולם כולו.

(משיחת ש"פ בראשית (התועדות ב') תנש"א)

קיבוץ גלויות – אפי' ליהודי אחד ויחיד!

וכמ"ש בהפטרה "עוד אקבץ עליו לנקבציו", היינו, דמכיון שכאשר בני ישראל נלקטים ("תלקוטו לאחד אחד") ע"י הקב"ה, נראה שישנם כאלה שלא הגיעו אליהם עדיין ("האט מען צו זיי נאך ניט דערגאנגען") – לכן מוסיפים (בסוף כל ההפטרה) שכאשר יהיה "נקבציו", ואח"כ נשאר יהודי אחד ויחיד שאותו לא קיבצו עדיין, אומר הקב"ה בעצמו [ודווקא בזה מסיים את ההפטרה, שזה מראה על עיקר העניין – "הכל הולך אחר החיתום"] ש"עוד אקבץ עליו לנקבציו", היינו שהקב"ה בעצמו מוציא את היהודי האחרון מהגלות.

(משיחת עשרה בטבת תנש"א)

ביאת אליהו הנביא לטבריא בזמן הזה

שני אופנים בביאור:

אופן א': אליהו הנביא מגיע בכל יום ממש

והעיקר, שכל אחד מאיתנו יהיה שליח לבשר לעצמו ולבשר לבני ביתו ש"הנה זה בא", "זה אלוקינו", וב' פעמים "זה", ו"הנה זה בא" – דוד מלכא משיחא, ואליהו הנביא כבר היה ביום שלפני זה בטבריא, ובישר אודות ביאת משיח צדקנו.

ועפ"ז מתורץ כיצד אפשר לומר "אחכה לו בכל יום שיבוא", והרי צריכים שאליהו יבוא מאתמול – אלא שאליהו הנביא בא בפועל בכל יום לטבריא לבשר אודות ביאת משיח צדקנו, ובמיוחד לאלו שקשורים ל"אחכה לו בכל יום שיבוא" [ואע"פ שאין אומרים זאת בדיבור, כמנהג חב"ד – הרי חושבים על זה].

(משיחת ז' תשרי (ל"מחנה ישראל") תנש"א)

אופן ב': מספיק עצם זה שיכול וראוי לבוא

וזוכים תיכף ומיד לביאת משיח צדקנו, ובפרט שיכול להיות – כדברי הגמרא – שכבר אתמול בישר אליהו הנביא על ביאת משיח צדקנו בבית דין הגדול (בטבריא); ויש לומר שמספיקה העובדה שיכול וראוי לבא לטבריא, ואינו מוכרח לבוא בפועל ממש¹¹ – ע"ד שמצינו בחג הסוכות (דמיני' אזלינן), שסכך הסוכה צריך להיות מדבר שאינו ראוי לקבל טומאה.

(משיחת ש"פ בראשית (התועדות א') תנש"א)

תורה חדשה מאתי תצא

כתיבת ה'תורה חדשה' לעתיד לבא ע"י כאו"א

וזוכים לשמוע "תורה חדשה", ודבר ודאי הוא ("ס'איז א זיכערע זאך") שכל אחד יעלה על הכתב בעצמו – עוד במוצאי שבת קודש זה – את החידושים שישמע מהקב"ה, שהרי ע"י הכתיבה מתווסף בענין ובהבנת הלימוד – ע"ד המבואר בנוגע לענין הדיבור, וכמובן גם מזה שעוד מראשוני התנאים וכו' היו כותבים מגילות של דברי תורה, אע"פ שאז השכחה לא הייתה מצויה.

(משיחת ש"פ ויגש - ה' טבת - תנש"א)

התגלות ה'תורה חדשה' בעזרה

ויהי רצון שתיכף ומיד ממש נזכה, כאמור, לשמוע "מפי הגבורה", את ה"תורה חדשה מאתי (מפי הגבורה) תצא".

ובאופן שכל יהודי וכל אחד מישראל, אנשים נשים וטף בתוך כלל ישראל, עומדים בעזרה דבית המקדש, שזהו גם בסמיכות מקום לסנהדרין, – "ואשיבה שופטייך כבראשונה".

(מברכת ערב יום הכיפורים – אחרי תפילת מנחה – תנש"א)

סייעתא דשמיא בהבנת ה'תורה חדשה'

ושנת סייעתא דשמיא בהבנת ה"תורה חדשה מאתי תצא", שהרי יצטרכו גם לסייעתא דשמיא בזה, שזה מוסיף במה שמבינים מצד עצמם שהרי נוסף גם סייעתא דשמיא, מכיוון ש"תורה חדשה", זו "לא ילמדו עוד איש את רעהו . . כי כולם ידעו אותי", וילמדו וישמעו ויקלטו ("הערן און דערהערן"), "מפי הגבורה", כנ"ל.

(מברכת ערב יום הכיפורים – אחרי תפילת מנחה – תנש"א)

11. וראה שיחת ז' תשרי (הובאה לעיל. המו"ל) – באופן אחר.

התלבשות ה'תורה חדשה' בשכל האדם

ויש לומר, שהציאה מן השמים ("מאתי תצא") לבוא למטה בארץ מודגשת בהתגלות ה"תורה חדשה" ע"י מלך המשיח, שעם היותו "נביא גדול הוא", יהי גם "בעל חכמה . . יתר משלמה" ("החכם מכל האדם") . . ולפיכך ילמד כל העם, היינו, שהתורה חדשה שתתגלה אצלו באופן של נבואה תומשך ותתלבש גם בחכמת בשר ודם, והוא "ילמד כל העם", ש"יהיו חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם", היינו, שגם הענינים הכי נעלים ד"תורה חדשה" יהיו מושגים וחדורים בשכל האדם.

ובהערה שם: ועפ"י יומתק הצורך בהוספה "כפי כח האדם" (אף שע"י מתמעטת לכאורה ההפלאה דהשגת דעת בוראם) – כיון שבלאה"כ אין זה מתאים עם הכלל שהתורה "לא בשמים היא".

(קונטרס תורה חדשה ס"ה)

התאחדות בלתי מוגבלת ע"י ה'תורה חדשה'

ויש לומר, שבאופן כזה יהי גם ה"יחוד נפלא" (ש"השכל תופס את המושכל ומקיפו בשכלו כו' וגם השכל מלוּבש במושכל") בהלימוד ד"תורה חדשה מאתי תצא" – שלא תהי' ההתחלקות דב' אופנים, מלמעלה למטה ("תען לשוני אמרתך", שהאדם עונה אחר אמירתו של הקב"ה) ומלמטה למעלה ("כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו", שהקב"ה קורא ושונה אחר לימודו של האדם), כי אם באופן של בלי-גבול, ומצד העדר ההגבלה ישנה גם השלימות בכל האופנים האפשריים.

(דבר מלכות ש"פ ואתחנן ס"ו)

מהירות הנסיעה – יותר ממטוס!

וכל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", בכל מקום שהם – הן מהמדינה ההיא, והן אלו שלע"ע התיישבו במדינות אחרות – הולכים, "וארו עם ענני שמיא" (ע"ד שטסים באוירן אבל עוד יותר מהר) – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי.

סעודת שור הבר והלויתן

סעודת שור הבר והלויתן – הפסק בין הבשר לדגים

ובפרט שנמצאים עתה ביום השבת, בסעודה בזמן ד'רעוא דכל רעוין', ומתכוונים לסעודת דוד מלכא משיחא (לאחרי ג' הסעודות כנגד ג' האבות) – זוכים תיכף ומיד לסעודת לויתן ושור הבר בגאולה האמיתית והשלימה, ביחד עם ההפסק שביניהם – ע"פ הדין שצריכים להפסיק בין דגים לבשר, כי לא אוכלים דגים ובשר ביחד.

(משיחת ש"פ בראשית (התועדות ב') תנש"א)

אופן ההתר דשחיטת שור הבר בסנפירי הלויתן

ויש לומר, שהיתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלויתן אינו ככל הוראת שעה, כי אם "חידוש תורה" (ש"מאתי תצא") שדיני שחיטה שבתורה לא נאמרו מלכתחילה על שחיטה זו.

[ויש להוסיף, שמצינו דוגמתו גם בהוראת שעה – כמ"ש הרצ"בי בנוגע להוראת שעה דאליהו בהר הכרמל שנלמדת ממ"ש "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה", "אבל אתה מעלה בכל מקום שיאמר לך הנביא כדרך שהעלה אליהו בהר הכרמל" [דלכאורה מהו הצורך בלימוד מיוחד נוסף על כללות הלימוד דהוראת שעה ממ"ש "אליו תשמעון", "אפילו אומר לך עבור על אחת מכל מצות שבתורה . . הכל לפי שעה שמע לו"], שהחידוש בזה ש"אין עליו שם שחוט חוץ כלל והוה קרבן", היינו, שאין זה היתר לעבור על האיסור דשחוט חוץ, כי אם שבזה לא נאמר מלכתחילה האיסור דשחוט חוץ¹². וי"ל שעד"י יהי' החידוש 12. דוגמא לדבר: החילוק בין היתר חילול שבת בפיקוח נפש, "אמרה תורה חלל עליו שבת אחת כו'" (שבת קנא, ב. ו"ש"נ), שלפי שעה התירה התורה לחלל השבת, להקרב שני כבשים ביום השבת, שאין זה דחי' או היתר דחילול שבת, אלא שהדין

דהיתר שחיטת שור הבר בסנפירי הליתן – שהקב"ה יגלה "חידוש תורה" (חידוש שאינו יכול להתגלות בזמן הזה ע"י תלמיד ותיק, כי אם ע"י הקב"ה) שדיני שחיטה לא נאמרו מלכתחילה על שחיטה זו].

ואף שחידוש זה שאינו יכול להתגלות ע"י תלמיד ותיק שלומד ע"פ כללי התורה, כי אם ע"י הקב"ה, אינו בכלל התורה ש"לא בשמים היא"¹³ – יש לומר, שהמלך המשיח (ש"בעל חכמה יהי יתר משלמה") יבאר וילמד ה"חידוש תורה" ב"בית דין הגדול שבירושלים" באופן שיתקבל אצלם בהבנה והשגה בשכלם של הסנהדרין (ע"פ כללי התורה), וכיון ש"הם עיקר תורה שבעל פה והם עמודי ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל", יהי גם ה"חידוש תורה (ש)מאתי תצא" כ"דברים שלמדו אותם מפי השמועה. . דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא

(קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' ס"ה)

שחיטת שור הבר ע"י הקב"ה עצמו

ויש לומר הביאור בזה – ששחיטת שור הבר בסנפירי הליתן לעתיד לבוא תהי' ע"י הקב"ה¹⁴, היינו, שסנפירי הליתן הם הסכין שבו ישחט הקב"ה את שור הבר. וכיון שתוכן ה"חידוש תורה" הוא שבשחיטה זו לא נאמרו מלכתחילה דיני שחיטה (כנ"ל ס"ה), ה"ז כולל גם שבשחיטה זו לא נאמר הדין ד"מה שאתה זוכה אתה אוכל" (שחיטת אדם דוקא), להיותה ע"י הקב"ה¹⁵.

(קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' ס"ו)

סעודת שור הבר והליתן – שלא בערך לסעודת שלמה בשעתו

ויש לומר, שענין זה נמצא בהדגשה יתירה בסעודת תשעה באב שחל בשבת – שכן בתשעה באב ישנו הגילוי דלית המשיח (כנ"ל), ובפרט לאחר חצות היום, בזמן תפלת מנחה (כש"נולד המשיח), ובפרט בסעודה המפסקת – הסעודה השלישית של השבת, כי סעודה שלישית בכל שבת ה"ה קשורה עם הסעודה דלעתיד לבוא, סעודת ליתן ושור הבר ושתיית יין המשומר (סעודה גשמית), ועאכ"כ סעודה שלישית (הסעודה המפסקת) של שבת תשעה באב, כאשר "נולד המשיח".

ובהערה שם: ועפ"ז יש לומר בדיוק הלשון (דלעיל בפנים) בנוגע אכילת סעודה המפסקת "אפילו כסעודת

ד"מחללי" לא נאמר מלכתחילה בנוגע להקרבת שני כבשים (וראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 237 ואילך. וש"נ).
13. ויתירה מזה: אפילו בענין שנחלקו חכמי ישראל (שב' הסברות הם בשכל האדם שלומד ע"פ כללי התורה) יש חילוקי דעות אם אפשר לסמוך על הודעה משמים (בת קול, וכיו"ב) שאומרת שהלכה כפלוני. וראה לקמן ס"ז. ולהעיר מפלוגת הפוסקים בהסוגיא ד"קא מיפלגי במתיבתא דרביעא כו" (ב"מ פו, א) אם ההלכה היא כהקב"ה שאומר טהור – כמ"ש רבינו הזקן בלקו"ט ס"פ תוריע: "הרמב"ם ספ"ב מהט"ז פסק כהמתיבתא דספיקו טמא, וכתב הכ"מ משום דת"ק ור' יהושע פליגי בזה ספ"ד דנגעים, והלכה כת"ק, ואע"ג דקוב"ה אומר טהור, לא בשמים היא כו', אמנם בהר"ש ספ"ד דנגעים משמע דהלכה כר' יהושע משום דקוב"ה אומר טהור", ומבאר, שדרגתו של רבה בר נחמני שאמר "אני יחיד בנגעים", למעלה מרוב החכמים שבדורו, שייכת לדרגת התורה כפי שהיא אצל הקב"ה, וההלכה בתורה (ש"לא בשמים היא") כדעת הרוב, "אחרי רבים להטות", ולכן פסק הרמב"ם כת"ק, והר"ש פסק כר' יהושע, ד"י"ל דהכא שאני, דאין זה דומה להא דאחרי רבים להטות, דהיינו דוקא בפלוגתא דחכמי המשנה זע"י, אבל הכא שאני דקוב"ה אומר טהור". ואכ"מ.

14. ראה ב"ב עה, רע"א: "אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, שנאמר (איוב מ, יט) העושו יגש חרביו", "בבהמות כתיב . . וה"ה עם ליתן" (פרש"י שם. וראה חדא"ג מהרש"א שם).

15. בפ' ידי משה ויק"ר שם: "להקב"ה הוא מותר לשחוט גם בסנפירין, אבל לבני אדם אשר להם נתנה התורה לצרף את לבנם* ולקבוע בהם רחמנות, להם אסור בסנפירין, כי הוא צער בעלי חיים". אבל: (א) טעם זה אינו שייך לחידוש תורה לעתיד לבוא דוקא, (ב) ועיקר: מאי שנא משאר המצוות שמקיים הקב"ה אף שלא שייך אצלו הטעם דלצרף כו'.

וראה שו"ת חת"ס חיו"ד סי"ט: "אפילו אנן נמי נשחוט במגירה אם ה' אפשר לומר ברי לי שלא פגעתי ולא קרעתי, אלא שאין אדם יכול לומר כן . . כי מי יכול לשער זה, אבל הקב"ה ששחוט בעצמו יכול לומר ברי לי". וגם טעם זה אינו שייך לחידוש תורה דלעתיד לבוא דוקא.

ולכן לכאורה נראה לומר שהחידוש תורה הוא שבנוגע לשחיטה זו לא נאמרו דיני שחיטה, ככפנים.

(* כמ"ש בהתחלת הענין: "לא ניתנו המצוות לישראל אלא לצרף בהן את הבריות".

שלמה בעת מלכותו, "כסעודת" (בכ"ף הדמיון) דייקא, כי סעודה דלע"ל היא שלא בערך לסעודת שלמה בעת מלכותו.

(דבר מלכות ש"פ דברים ס"ג, הע' 43)

נושאים שונים

ברכת משה לבני ישראל בגאולה השלימה

ועוד והוא העיקר – (כמוזכר לעיל) – שנזכה תיכף ומיד, "לעיני כל ישראל", ובאופו ד"וזאת הברכה", "מראה באצבעו ואומר זה", לראות גם בעיני בשר ובראיה מוחשית – את משה רבינו, "גואל אחרון הוא גואל ראשון", שזהו מילוי בקשתו "שלח נא ביד תשלח".

וכמו כן נראה כיצד משה רבינו מברך את בני ישראל מחדש, אבל – בתוספת, ובשמחה הכי גדולה, שהרי אין שמחה גדולה יותר לרועה ישראל אמיתי (ולרועה ישראל בכלל) מאשר לברך את צאן מרעיתו, וכפי שראינו גם אצל נשיא דורנו, ששמו הראשון "יוסף"; וגם באופן דשמחה, שזהו שמו השני הבא בהמשך לזה – השם "יצחק".

(משיחת ליל ו' דחג הסוכות תנש"א)

תפילת משה לעתיד לבא

ומזה באים למזמור ה"טף" (פ"ט) שבתהילים (שבו נאמר "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו"), שסיומו ב"ברוך ה' לעולם אמן ואמן" – ב' פעמים דוקא ("מאדך"), ומזה ממשיכים ב"תפילה למשה", שתיכף ומיד נזכה לראות ולשמע בגלוי איך שמשה רבינו בעצמו מתפלל "תפלה למשה", מפני ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"; ועד לסיום המזמור "ויהי נועם . . ומעשה ידינו כוננהו", שתשרה שכינה במעשה ידינו.

(משיחת ש"פ ויגש - ה' טבת - תנש"א)

גילוי הנסים ע"י הקב"ה בעצמו

כפי שיהי' בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה, כשיהי' "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", נפלאות לגמרי למעלה מדרך הטבע (כמו הנסים של יצי"מ), ויתירה מזו – נפלאות אפילו בערך לנסים של יציאת מצרים; ובאופן ד"אראנו", הקב"ה עצמו מראה אותם, שאז מתגלה הכל, הן השייך לגילוי (נגלה), והן המכוסה (נסתר); נראית האמת והפנימיות של ההנהגה הטבעית, השלימות דהנהגה נסית, עד גם זה שהוא לגמרי "נפלא".

(דבר מלכות ש"פ צו ס"ג)

הוספה בבריאות ע"י הגאולה

ותיכף ומיד, ועוד והוא העיקר – ממש, באופן של ממשות, החל מהגילוי של ה"חלק אלוקה ממעל (וכפי שמוסיף אדמו"ר הזקן): "ממש", ודוקא כנשמות בגופים יחד, ואדרבה – עם הוספה בבריאות הגוף ובריאות הנשמה, וגם – בריאות כל העולם כולו, עד שמתגלה איך שכל העולם נברא בכל רגע ורגע מאין ליש מעצמותו ית', ע"י התורה – אסתכל באורייתא וברא עלמא.

(דבר מלכות כ"ח סיון ס"א)

סיוע העולם לניסי הגאולה

וע"ד כפי שהי' ביציאת מצרים – שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות – שנוסף על הנסים שהיו אז, הרי הי' "וינצלו את מצרים", באופן כזה שהגם שזה התחיל בדרך נס, הביא זה לכך שהמצריים עצמם סייעו בזה

לבנ"י, ונתנו יותר מכפי שביקשו. עאכ"כ בהגאולה האמיתית והשלימה – כאשר יהיו נפלאות אפילו בערך להנפלאות דיצי"מ, יהי זה גם כן באופן כזה שהעולם וטבע העולם עצמו יסייע לכך.

(דבר מלכות ש"פ קרח סי"ב)

הפיכות הצומת לעתיד לבא - למעלה מדרגת המועדים

ויש לומר, שהצומת שיהפכו למועדים טובים יהיו נעלים יותר גם מימי הפורים שלא יבטלו לעתיד לבוא 52, כמ"ש "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם" – שהרי החידוש שבהם הוא שלא יבטלו, היינו, שגם ביחס למעלת הגילויים דימות המשיח שלמעלה מימי הפורים תהי' ניכרת מעלת ימי הפורים, ובדאי שהימים טובים שיתחדשו בימות המשיח יהיו נעלים יותר מימי הפורים.

(דבר מלכות ש"פ בלק סי"ד)

מעלת האכילה בתשעה באב לעתיד לבא

יתירה מזו: כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", כולל גם "שיבוא בכל יום", ביום זה ממש (שבת תשעה באב ה'תשנ"א), ואז התענית תדחה לגמרי, ותשעה באב יהי' יום טוב גדול – מובן איפוא שה"מעלה עליו הכתוב" (העל"י) שנעשה על ידי "האוכל ושותה בתשיעי" (מעשינו ועבודתנו בתשעה באב זה) לא מתבטא ב"התענה (תשיעי ועשירי)", שכן יהי' אז אכילה ושת' גם בעשירי באב¹⁶, ובהאכילה ושת' תהי' מעלה גדולה ביותר, ובפרט שבפשטות יהי' זה קשור גם עם חנוכת ביהמ"ק השלישי, שירד למטה תיכף ומיד ממש, ע"ד – ויתירה מזה – כמו המעלה והזכות דהאכילה ושת' ביוהכ"פ (עשירי בתשרי) בחנוכת בית ראשון. [ובמכ"ש וק"ו, שכן בימות המשיח תתבטל לגמרי התענית דתשעה באב (משא"כ דחיית התענית ביוהכ"פ בחנוכת בית ראשון היתה רק הוראת שעה)].

(דבר מלכות ש"פ דברים ס"ה, הע' 72)

ריבוי אור לעורים לעתיד לבא

ואז תהי' גם שלימות הרפואה דכל בנ"י, גם דיהודים אלו – כמארז"ל "לעתיד לבוא העורים מתרפאים שנאמר אז תפקחנה עיני עורים". ויתירה מזה – "כשיבוא (הקב"ה) לרפאות העולם אינו מרפא תחילה אלא העוורים", באופן שהם נעשים "סגי-נהור" למעליותא, יש להם ריבוי אור בפשטות (באופן שאין זה ממעט ח"ו מכח הראי' הגשמי), ובמילא יש באפשרותם לקרוא וללמוד תורה גם מאותיות הכתב הרגילות – כאחד העם.

(דבר מלכות ש"פ עקב סי"ז)

קבלת ארץ ישראל בדרכי נועם ובדרכי שלום

ולהוסיף, שענין זה נוגע עוד יותר בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע שכבר עשו תשובה, וכבר "ציחצחו את הכפתורים", ולפי כל הסימנים דורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. ועפ"י מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – להתכונן בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלימותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בנ"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; והחידוש כעת יהי' – שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו', אלא אומות העולם עצמם ימסרו אותן לבנ"י ברצונם הטוב.

(דבר מלכות ש"פ לך-לך סי"ו)

16. ורק "כאילו התענה", שתהי' המעלה ד"עוה"ב אין בו לא אכילה ולא שת'י", ביחד עם המעלה דסעודה לע"ל (ראה תשובות וביאורים סי"א בסופו בהערה).

כפי שיהי' בשלימות הגילוי בגאולה האמיתית והשלימה, "שאו יזדכך גשמיית הגוף והעולם ויוכלו לקבל גילוי אור ה', "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר", הבשר עצמו יראה אלקות, מכיון שתהי' שלימות גילוי כח הפועל בנפעל, עד אשר אדרבה – "אבן מקיר תזעק גו", הנפעל הגשמי (דומם (אבן), צומח וחי, ועאכו"כ גוף האדם), הגשמיית עצמה (שעל-ידה מתגלה כח העצמות) תגלה בקול צעקה את כח הפועל (הרוחני) ורצון העליון בכל העולם, ע"ד "נקבה תסובב גבר", נשמה ניזונית מן הגוף.

ובהערה שם:

ועד שמ"אבן" נעשית "בית אלקים" (כנ"ל בפנים), ומ"קיר" נעשה קיר דקדושה (ראה ספר הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך קיר, וש"נ), ע"ד "ויסב חזקי' פניו אל הקיר ויתפלל אל ה'" (ישעי' לח, ב. ועד"ז במלכים-ב' כ, ב), הקשור עם גילוי המשיח (ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח"*) (סנהדרין צד, א), ותפלת חזקי' היתה ג' ימים לפני מפלת סנחריב (רש"י ומצו"ד מלכים וישעי' שם), ו"קיר" הוא בגימטריא ש"י – שע"י קיר הגשמי (יש הגשמי שמתאחד עם יש האמיתי) נמשכות כל ההמשכות הרוחניים בהש"י עולמות, "ש"י" גם מלשון מתנה, היינו ההמשכות הכי נעלות שבאים מלמעלה בדרך מתנה.

ומוסיף בשוה"ג: ובקשתו ורצונו של הקב"ה (שמחשבתו חשיבא מעשה) בודאי מתקיימת בפועל, עי"ז שחזקי' מתחבר ומתאחד עם דוד מלכא משיחא (שהוא ה' מזרעו). – ולהעיר ממה שאמר חזקי' "אני ישן על מטתי" (איכ"ר פתיחתא ל. שם פ"ד, טו. וראה גם זח"א קצח, ב).

(דבר מלכות ש"פ ויצא סי"ג)

פדיון הספרים בגאולה השלימה

ה' טבת הוא יום שקשור עם ענין ה"גאולה" – הגאולה והפדיון דספרי רבותינו נשיאינו (כנ"ל סעיף א). ותיכף בסמיכות לה"גאולה" קיימת ה"תפלה" ובקשה כו' על הספרים שעדיין מחכים לפדיונם, ועוד ועיקר – התפלה על הפדיון הכללי בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל ס"א ואילך).

ועי"ז שהתפלה באה בסמיכות לגאולה, ובנדו"ד – שהתפלות הנ"ל באות בסמיכות להפעולה ד"גאולה" – הפדיון שבויים שנפעל ביום זה, ה' טבת – ה"ז פועל, שהקב"ה יקבל את תפלות בני ישראל, ותיכף ומיד יפדה את כל הספרים, ויפדה את כל בני" בגאולה האמיתית והשלימה;

ו"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" הולכים ביחד עם כל הספרים – הן הספרים שכבר הוחזרו, והן הספרים (וכת"י) שישובו תיכף ומיד ממש – לארצנו הקדושה.

(דבר מלכות ה' טבת ס"ד)

"אז ישיר" – השירה בתחיית המתים

ועוד ועיקר, שכיון שבזכותן של נשים צדקניות שבדורנו באה הגאולה האמיתית והשלימה, אזי "הן בחיים" (גם ובעיקר) כפשוטו ממש, ובפרט שצדיקים וצדקניות קמים לתחי' ("הקיצו ורגנו שוכני עפר") מיד.

ובהערה שם: () רינה (שירה) על שלימות הגאולה בתחיית המתים. – וי"ל שנרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד", שקאי (גם) על השירה ד"שוכני עפר" כשקמים לתחי', "הקיצו ורגנו".

(דבר מלכות ש"פ בא - בשלח ס"ז)

השבתת כלי נשק כבר לפני הגאולה

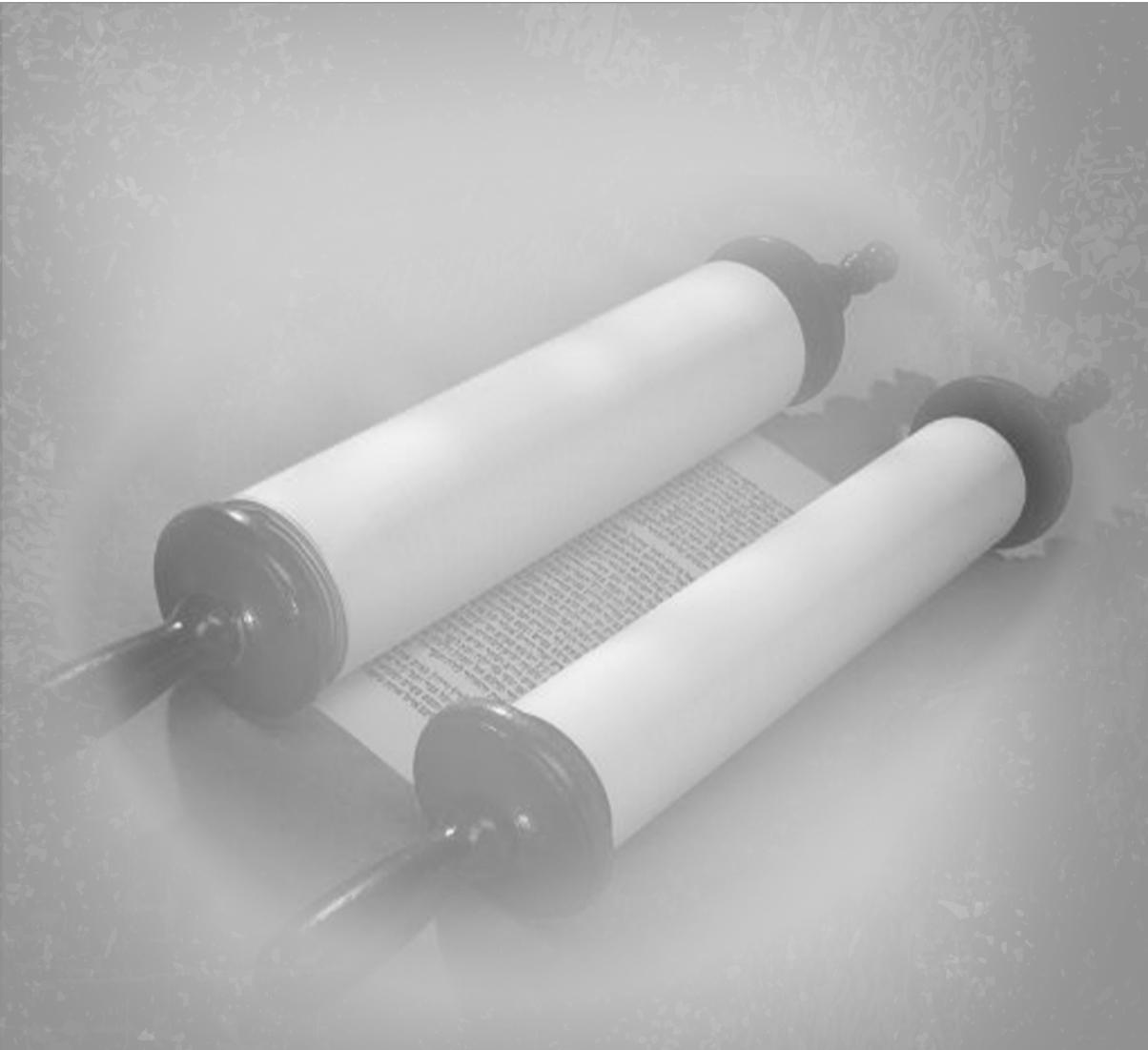
מצד ימי השבוע – ערב שבת, ערב והכנה ל"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", שבו "משבית מזיקין (כולל גם כלי נשק) מן העולם", ויתירה מזה, כיון ש"מוסיפין מחול על הקודש, משל לזאב שהוא טורף

מלפניו ומלאחריו" (שטורף זמן של חול לזמן קדושת השבת), נעשה כבר בערב שבת המעמד ומצב ד"יום שכולו שבת", "משבית מזיקין מן העולם".

(דבר מלכות ש"פ משפטים ס"ג)

שער רביעי

קיום תומ"צ לעת"ל

שינויים וחידושים בקיום תורה ומצוות לעתיד לבא

אכילה ושתייה ביום הכיפורים לעתיד לבוא

ויהי רצון, שיום הכיפורים זה (המתחיל דמן קצר לאחר דיבור זה) יהיה גם בדוגמת יום הכיפורים שהיה כשנבנה שלמה – בית המקדש הראשון, שאז היתה האכילה והשתייה ביום הכיפורים, ו"יצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנים לחיי העולם הבא", היינו, שהקב"ה בירכם על זה – ובגלל זה – שאכלו ביום הכיפורים!

דיש מקום לומר, שמכיוון שהגאולה האמיתית והשלימה באה תיכף ומיד, עוד בערב יום הכיפורים, והרי אז ביחד עם הגאולה, ייבנה בית המקדש השלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", – תהיה האכילה ושתייה ביום הכיפורים זה, במכל שכן וקל וחומר מבית המקדש הראשון!

(מברכת ערב יום הכיפורים – לאחר תפילת מנחה – תנש"א)

שלימות המצוות כחלק מקיום המצוות

ויש לומר, שבהדגשת ענין הגאולה כפרט וגדר במצוה שבתורה ש"אין לה . . . הוספה" ע"י הוספה בהמצוה בימות המשיח, כלשון הכתוב "ויספת לך עוד שלש ערים גו'", מרומז שבכל מקום שמצינו שבימות המשיח יהי' שינוי גרעון והוספה בעניני תומ"צ [ולדוגמא: השינוי בהלכה כב"ש, הגרעון בדיני שחיטה ע"י היתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוינת, וההוספה ד"תורה חדשה"], אין זה שינוי גרעון והוספה בתורה, אלא ע"ד ובדוגמת ההוספה דערי מקלט (המקור בהלכה להוספה בתומ"צ בימות המשיח), שהוספה זו היא חלק מהמצוה עתה (שגדר המצוה היא שבימות המשיח יוסיפו עוד שלש ערים), שע"י נעשית שלימות המצוה, כדלקמן.

(קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' ס"ט)

הלכה כבית שמאי לעתיד לבא כיוון שישתנה מצב העולם

אבל בימות המשיח תהי' הלכה כב"ש – כיון שישתנה שיקול הדעת בטבע השכל דחכמי ישראל בהתאם לשינוי מצב העולם בימות המשיח (ע"פ הכלל ש"אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות") כדעת ב"ש – כי, לאחר שיושלם בירור הטוב מן הרע, יהיו כולם במעמד ומצב ד"השם אורחותיו", לדקדק ולשקול דרכיהם בתכלית הזהירות גם מרע הנעלם (בהעלם ובכח), ועד לשלילת האפשרות דענין בלתי-רצוי – ע"י דחיית וריחוק הדברים שיש בהם רע הנעלם (כיון שנשאר עדיין בעולם מציאות הרע, כנ"ל ס"ב);

(קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' ס"ג)

הקרבת קרבן תודה הכללי עבור כל בני ישראל

ויביאו ע"ז קרבן תודה על היציאה מ"בית האסורים" הכללי דהגלות (במכ"ש מזה שיחיד מחוייב בקרבן תודה ע"ז שהוא – יחיד – יוצא מבית האסורים הפרטי שלו), "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם" (כפי שאומרים לפני מנחה ביום הששי, בערב שבת), ההודאה על כל ארבעת הענינים שכולם קשורים עם גלות – כמבואר בדרושי הגאולה דכ"ק מו"ח אדמו"ר [וי"ל שבזה התחיל ה"לאלתר לגאולה"].

(דברים ס"ג)

ביטול המציאות ד'מצוות' לעתיד לבא

וההסברה בזה:

הגדר ד'מצוות', ציווי להאדם – שייך רק כשהאדם הוא מציאות בפ"ע, שאז נופל עליו גדר של ציווי הקב"ה להתנהג ע"פ רצונו של הקב"ה. אבל לאחר שנשלמת עבודתו של האדם בקיום המצוות, שכל מציאותו (כל הפרטים שבו) חדורה ברצונו של הקב"ה, ונעשה במעמד ומצב של צוותא (מצוה מלשון צוותא) וחיבור עם

הקב"ה, עד שנעשים מציאות אחת, "ישראל (ע"י אורייתא) וקוב"ה כולא חד", כפי שהי' בפועל ובגלוי לעתיד לבוא – לא שייך הגדר דציווי לאדם (כיון שאינו מציאות בפ"ע), כי אם, שהוא מציאות רצונו של הקב"ה, שבודאי מתקיים בפועל (בדרך ממילא) ע"י המציאות דהמצוות.

ועפ"ז מתורצת הסתירה שבדברי ר' יוחנן, שס"ל שמותר לקוברו בכלאים, כיון שמצוות בטלות לעתיד לבוא, אף שיליף תח"מ מנתנית תרומה לאהרן לאחר שעתיד לחיות – כי, המציאות דנתנית תרומה תהי' גם לאחר תח"מ, אבל לא בגדר של ציווי לאדם שנעשה חפשי מן המצוות (חפשי למעליותא, שאינו זקוק לציווי, כיון שאינו מציאות בפ"ע, אלא מציאות אחת עם הקב"ה), ולכן מותר לקוברו בכלאים, כי כשיעמוד לעתיד לא יהי' עליו הציווי דאיסור כלאים אף שבודאי לא ישאר לבוש בכלאים (לאחרי רגע התחי'), אם כי לא בתורת ציווי, אלא (בדרך ממילא) מצד רצונו של הקב"ה לשלול (שמתגלה ומתבטא ע"י האיסור ד) כלאים.

(קונטרס 'הלכות תורה שבעל פה' ס"ה)

שינוי קביעת שנה מעוברת ע"י הסנהדרין לעתיד לבוא

ונוסף לזה: אף שבשבת מברכים הכריזו ע"פ תורה ("מנהג ישראל תורה היא") ש"ראש חודש אדר ראשון ביום השלישי", הרי, כשיבוא משיח צדקנו תיכף ומיד, לפני ר"ח, שאז יחזרו לקדש החדשים ע"פ הראי', יתכן שיש מקום שסנהדרין ישנו ויקבעו שיהי' רק אדר אחד זה, ויהי' סמוך לניסן (ויש להאריך בכל זה, ואכ"מ).

(דבר מלכות ש"פ משפטים סי"ב)

המניין לעתיד לבוא – גם פחות מגיל עשרים

והעיקר, שנזכה תיכף ומיד ל"ויקהל" – השלימות דהקהלת כל ישראל יחד, "קהל גדול", דלעתיד לבוא, ול"פקודי" – הפעולה בפרטים, מנין כל אחד מישראל, ועד למנין העשירי דלעתיד לבא.

והרי ענין המנין מורה על חובתן של ישראל, שבזה נכללים כל בני ישראל, אנשים, נשים וגם טף, דאע"פ שה"פקודי" הרגיל דהמנין שהיה במשכן היה רק "מבן עשרים שנה ומעלה", ועד"ז לענין צירוף למנין הרי זה רק מבן י"ג שנים, (ובבת, י"ב שנים) – הרי ישנם ענינים שבהם נוגע כאו"א מישראל, כל פרט ופרט, כולל נשים וטף, שזהו שלימות המנין.

וכמו"כ יהיה במנין העשירי לעתיד לבוא, וכמובן גם ממ"ש ברעב דמצרים "ויכלכל יוסף את אביו . . לחם לפי הטף", דמזה שכל הענינים שהיו בגלות מצרים מהווים הכנה לגאולת מצרים, וכל הענינים במצרים ישנם גם עתה בסוף זמן הגלות ובגאולה העתידה שתהיה "כימי צאתך מארץ מצרים" – מובן, שגם לעתיד לבוא המנין העשירי יכלול את כל בני ישראל ממש, ועד"ז עבודת ההכנה לגאולה העתידה כוללת השתדלות להשפיע על כל אחד וכל פרט מישראל, להכין את כל אחד מישראל לגאולה.

(משיחת ש"פ ויקהל-פקודי (פרה) תנש"א)

שאלות שיתעוררו לעתיד לבא

אם יבא משיח בימי הספירה, האם ימשיכו לספור בברכה?

ויש להוסיף, שנפק"מ גם בנוגע לגדולים – כשיבוא משיח צדקנו (ש"אחכה לו בכל יום שיבוא") באמצע ימי הספירה, ויבנה ביהמ"ק ונקיים מצות ספה"ע כתיקונה, מן התורה¹⁷, האם יוכל להיות ההמשך דספה"ע¹⁸. ראה גם השקו"ט בזה בתשובה שבסו"ס נמוקי או"ח (להרה"צ כו' ממונקאטש), וש"נ. – ושם מסיק שהספירה תהי' דאורייתא. [ואף שבשנה זו לא הקריבו העומר בט"ז בניסן – משמע מדבריו, שספה"ע תלוי' גם בהקרבת שתי הלחם בשבועות (וכמפורש בס' שנסמנו לעיל הערה 29. וראה גם ס' המכריע סי' יח. ועוד), וכיון שנבנה המקדש צ"ל ספירה לפני הקרבת שתי הלחם בחג השבועות.

ואולי י"ל, שלאחרי שיבנה ביהמ"ק יחשב ההמשך ספה"ע גם "מיום הביאכם את עומר התנופה" (אף שבפועל לא הקריבו העומר) – דחשיב כמו שלא הקריבו העומר בפועל (מאיזה סיבה שתהי') בזמן שביהמ"ק קיים, שגם אז בודאי מקיימים מצות ספירת העומר "מיום הביאכם את עומר התנופה" (מזמן ההבאה, ולא מההבאה בפועל), כיון שישנו ביהמ"ק שבו יכולים להביא העומר, ועד"ז בנדוד, שלאחרי שנבנה ביהמ"ק חשיב (מכאן ולהבא) "מיום הביאכם את עומר התנופה". ועצ"ע ואכ"מ].

(בברכה¹⁸) מן התורה בהמשך להמציאות דספירת הימים מצד החיוב מדרבנן בזמן הזה (לרוב הדעות שספה"ע בזמן הזה היא מדרבנן).

אבל, יותר נראה לומר, שהפירוש ד"מצוותי אחשבי" (ובנדוד, שהמצוה עושה הספירה למציאות חשובה) הוא, שציווי התורה ע"ד ספירת הימים עושה הספירה למציאות בעולם גם אצל זה שאינו מצווה לספור (כדלקמן).

ועפ"ז י"ל שכל מי שנתחייב בספה"ע באמצע ימי הספירה יכול לספור בברכה, כי, ספירת הימים שספר לפני זמן החיוב, אף שאינה מצוה, ה"ה מציאות בעולם (כיון שיש ציווי בתורה ע"ד ספירת הימים), ולכן יכול שפיר לברך ולספור "היום עשרה ימים לעומר", כי המציאות דספירת תשעה ימים (אף שאינה ספירה של מצוה), מאפשרת קיום המצוה דספירת העומר מיום העשירי ואילך¹⁹.

(דבר מלכות אחרון של פסח (ב) תנש"א)

ההכרעה בשאלות שיתעוררו לעתיד לבא - משה רבינו או הסנהדרין

הרב אליהו שליט"א: בנוגע לספקות שיתעוררו בזמן המשיח, מצינו בגמרא שישאלו אצל משה ואהרן – ולדוגמא: "מתים לעתיד לבוא צריכים הזאה שלישי ושביעי או אין צריכין (מהשאלות ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע בן חנניא), אמר להן . . . לכשיבוא משה רבינו עמהם", ומזה משמע שלא יצטרכו לטרוח לשאול אצל הסנהדרין, כיון שילכו מיד למשה רבינו?

.. כ"ק אדמו"ר שליט"א: אצל משה רבינו ישאלו בנוגע ל"דברים שלמדו מפי השמועה", "דברי קבלה" – שקיבלו ע"פ המסורה איש מפי איש עד משה רבינו, "הלכה למשה מסיני" – אם קיבל מסיני כך או כך; אבל ב"דברים שללמד מן הדין", "באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן" – כיון שתלוי בדעת הרוב של ב"ד הגדול, "אחרי רבים להטות", לא יועיל הבידור אצל משה רבינו, או משה ואהרן, שהם רק שנים, אלא יש צורך בהכרעת הרוב דב"ד הגדול של שבעים ואחד.

.. ומטעם זה יש מקום לשינויים בדיני התורה שנקבעה בהם ההלכה ע"פ דעת הרוב בב"ד הגדול – ע"פ דעת

18.) ושקו"ט נוספת בנוגע להברכה (גם אם ספירת הימים היא מציאות לולי המצוה) – דכיון שהברכה קשורה במיוחד עם עניני כוונות [החל מהכוונה הכללית ד"דע לפני מי אתה עומד", והכוונה הפרטית דלילה זה*] והמשכות (ברכה מלשון המשכה) שכל מציאותם אינה אלא מצד המצוה, יש לחקור כיצד יוכלו להיות הכוונות וההמשכות שע"י הברכה** על מצוה מן התורה בימים שלאח"ז ללא הקדמת הכוונות וההמשכות בימים שלפנ"ה, דכיון שלא היו אלא מדרבנן, יש מקום לומר שאינם חשובים למציאות לגבי כוונות והמשכות שע"י הברכה על מצוה מן התורה***.

(*) כמו"ש רבינו הזקן בסידורו – השוה לכל נפש – "כיון לספירה של אותו הלילה ולתיבה אחת של "אנא בכח" ותיבה אחת של מזמור "אלקים יחננו" ואות א' מפסוק ישמחו", ועוד.

(**) אבל בנוגע לכוונת המצוה (שמכוין לצאת י"ח מצות ספה"ע) – יכול לכיון לצאת י"ח המצוה כמות שהיא, מדרבנן או מן התורה (ויש שהעירו על הנוסח בכמה סידורים "הנני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה" – שכיון שבזמן הזה אינה אלא מדרבנן, לא יאמרו "מצות עשה", (דמשמע מצוה מן התורה), אלא "מצות ספירת העומר" סתם (ראה הנסמן בס' ספה"ע הנ"ל ע' קפ-קפא)). (***) ושאלה זו היא גם בזה"ז, בקטן שנתגדל באמצע ימי הספירה, להדעות שגם בזה"ז ספה"ע היא מדאורייתא (רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הכ"ד, ועוד).

19.) ושאני גר שנתגייר – דכיון ש"קטן שנולד דמי" (יבמות כב, א. וש"נ), הרי המציאות דספירת הימים שלפנ"ה היא כמו ספירה של אדם אחר* (אבל המציאות ספירת הימים כשלעצמה, היתה יכולה להחשב להמציאות דיום העשירי, אף שלא היתה שייכת לה (מציאות ד) מצוה כלל).

(*) וזה ש"היו לו בנים בהיותו עכו"ם ונתגייר קיים פרי' ורבי", "אע"ג דלענין כמה דברים אמרינן גר שנתגייר כקטן שנולד דמי" – "כיון דבנכריותו קיים דזרעו מיוחס אחריו באותה שעה מיפטר נמי כשנתגייר" (תוד"ה ר"י יבמות סב, א), כלומר, למציאות החדשה ע"פ תורה ("כקטן שנולד") מצטרפת רק מציאות תורנית קודמת (שגם בנכריותו זרעו מיוחס אחריו מדין תורה), אבל מציאות סתם (ספירת הימים שאינה שייכת כלל למצות ספה"ע) אינה מצטרפת (ואינה שייכת) למציאות החדשה לאחר הגיור. ועצ"ע.

הרוב של ב"ד הגדול שבימות המשיח, כמ"ש "אל השופט אשר יהי בימים ההם", "אינך חייב ללכת אלא אחר בית דין שבדורך", ואם דעת הרוב בב"ד הגדול שבימות המשיח תהי' שונה מדעת הרוב בב"ד הגדול שבדורות שלפנ"ו, תקבע ההלכה כדעת הרוב דב"ד הגדול שבימות המשיח.

(יחידות עם הרב מרדכי אליהו - ו' חשוון ה'תשנ"ב)

באיזו עליה יעלה משיח צדקנו?

ויהי רצון - והוא העיקר - שזוכים תיכף ומיד לתכלית ושלימות ההמשכה והגילוי דמספר שמיני, "שומר ההיקף", בשלימות הגאולה האמיתית והשלמה, בביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש - עוד לפני קריאת התורה ותפילת מנחה.

ואז יצטרכו להתיישב ולסדר עם הגבאי איזו עלי' יקבל משיח צדקנו, האם "ראשון" מצד זה שלכולי עלמא הוא החשוב ביותר בין הנאספים (דיש סברא שאיש החשוב קודם לעלי' - גם לפני כהן ולוי), או שמכיוון שכבר נפשט בתפוצות ישראל, שלא מסתכלים על חשיבות האדם אלא קוראים תמיד בסדר דכהן, לוי וישראל (כדי שלא לפגוע באף אחד וכדי למנוע מערעורים וכו') - יהיה כך גם בנוגע למשיח.

(משיחת ש"פ לך-לך תנש"א)

קרבת פסח לעתיד לבא

אכילת קרבן הפסח בבית המקדש השלישי

ויהי"ר שהחלטה טובה שקיבל ויקבל כאו"א בשבת ר"ח ניסן להוסיף בכל עניני העבודה, כולל ובמיוחד בעניני חג הפסח (שתי שבתות לפני הפסח), בלימוד הלכות הפסח ונתינת צרכי הפסח לכל הזקוקים, באופן של הנהגה נסית - תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את השכר דהנהגה הנסית ע"י הקב"ה, החל מהנס העיקרי דגאולה האמיתית והשלמה, שאז יקיימו כל בני"ה הלכות הפסח בשלימותן, החל מהקרבת קרבן פסח ביד בניסן, ואכילתו בליל ט"ו ניסן, באופן ד"כולנו מסובין", שכל בני"ה מסובין (דרך חירות²⁰) על שולחנו של אביהם המלך, מלך מלכי המלכים הקב"ה, בעיר הבירה, ירושלים עיר הקודש, ובהיכל המלך, ביהמ"ק השלישי.

(דבר מלכות ש"פ ויקרא סי"א)

אי אמירת סדר קרבן פסח בגאולה

ויהי"ר והוא העיקר - שמהדיבור בכל זה (ששייך לפסח, כדאיתא בכתבי האריז"ל ש"פסח" הוא "פה סח") יומשך ויבוא המעשה בפועל תיכף ומיד, כולל ובמיוחד בנוגע להקרבת קרבן פסח מחר, בערב פסח, שלא יהי' צורך באמירת "סדר קרבן פסח" כדיבור (כמ"ש "ונשלמה פרים שפתינו"), כיון שיקריבו קרבן פסח במעשה בפועל בבית המקדש השלישי.

(רשימה אור לי"ד ניסן)

הקרבת קרבן פסח ללא ביקור ד' ימים

כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה אל הרב (הרה"ג וכו' הרי"י שי' פיקרסקי) ואמר: ומסתמא תמצאו היתר שיוכלו להקריב קרבן פסח גם ללא ביקור ד' ימים²¹.

(רשימה אור לי"ד ניסן)

אכילת קרבן פסח משחיטתו של אליהו הנביא

20. רמב"ם הל' חמץ ומצה פ"ז ה"ז. שו"ע אדה"ז או"ח סתע"ב ס"ז.

21. ראה פסחים צו, א ובפרש"י (שגם פסח דורות צריך ביקור ד' ימים). - וראה פרטי הדעות והשקו"ט בזה בתורה שלימה עה"פ בא יב, ו (אות קמג). ובמילואים אות יב. אנציק' תלמודית ערך ביקור מומים ע' קסג (וראה שו"ת תורת חסד סכ"ג, שדין ביקור ד' ימים הוא רק למצוה (לכתחילה), אבל גם אם נשחט בלא ביקור ונמצא תמים כשר).

ובפרט ע"י ההוספה בצדקה עתה (נוסף על ההשתדלות בנתינת הצדקה במשך שלושים יום שלפני הפסח) – גדולה צדקה שמקרב את הגאולה, שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו במעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כמ"ש "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ו"כספם וזהבם" אתם, ובאים "עם ענני שמיא" 23 לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש השלישי, "מקדש אדניי כוננו ידיך", "ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים" 24.

ובהערה שם: ואף שבארץ ישראל כבר עבר הזמן דהקרבנות הפסח – י"ל, שתהי' האכילה* מן הזבחים ומן הפסחים שהקריב אליהו הנביא, ש"אמרו עליו שהוא מקריב תמידין בבית המקדש אע"פ שהוא שמם שהרי בקדושתו הוא עומד" (עשרה מאמרות מאמר אם כל חי ח"ג סכ"ג).

(דבר מלכות ערב פסח תנש"א)

הסנהדרין לעתיד לבא

פסיקת הסנהדרין לעתיד לבא כדעת בית שמאי

ויש לומר הביאור בזה – דלכאורה, כיון שנפסקה הלכה כב"ה, כדעת הרוב, איך יתכן שינוי שתהי' הלכה כב"ש, היפך הכלל ד"אחרי רבים להטות" – שההלכה כב"ש תהי' לאחר ש"ב"ד הגדול שבירושלים יעמדו למנין ודעת הרוב תהי' כב"ש 25, ועי"ז (לא יבטל אלא) ישתנה הפס"ד הקודם שהלכה כב"ה, כיון שאז יהי' דעת הרוב כב"ש 26.

ובטעם הדבר שלעתיד לבוא ישתנה שיקול הדעת דחכמי ישראל לנטות לדעת ב"ש – יש לומר, ע"פ דברי הגמרא ש"ב"ש מחדדי טפ"י, שמעלתם בחכמת התורה גדולה ממעלת ב"ה, אלא, שבזמן הזה אין הלכה

22. כולל גם כסף וזהב רוחניים, אהבה ויראה (תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ), שנקראים "גדפין" (כנפים), שעל ידם מתעלית העבודה באופן ד"פרחא לעילא" (תקו"ז ת"י (כה, ב). תניא ספלי"ט. פ"מ).

23. דניאל ז, יג – בנוגע למשיח (סנהדרין צח, א). ועד"ז בנוגע לכאור"א מישראל – "מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם" (ישעי' ס, ח. וראה שמו"ר ספנ"א. ועוד).

24. ואף שבארץ ישראל כבר עבר הזמן דהקרבנות הפסח – י"ל, שתהי' האכילה* מן הזבחים ומן הפסחים שהקריב אליהו הנביא, ש"אמרו עליו שהוא מקריב תמידין בבית המקדש אע"פ שהוא שמם שהרי בקדושתו הוא עומד" (עשרה מאמרות מאמר אם כל חי ח"ג סכ"ג).

(* עיקר ענינו של הפסח – ש"לא בא מתחילתו אלא לאכילה" (פסחים עו, ב – במשנה).

25. כמו בזמן הזה – בהדברים ש"נמנו ורבו ב"ש על ב"ה", "באו למנין ונמצאו של ב"ש מרובין" (שבת יג, ב (במשנה) ובפרש"י), ועד"ז בהדברים ש"חזרו ב"ה להורות כדברי ב"ש" (ראה לדוגמא עדיות פ"א מ"ב י"ד. ועוד).

26. ובמכ"ש וק"ו מזה ש"ב"ד גדול שדרשו באחת מן המדות כפי מה שנראה בעיניהם שהדין כך (שבענינים כאלו פליגי ב"ש וב"ה) ודנו דין, ועמד אחריהם ב"ד אחר ונראה לו טעם אחר לסתור אותו, הרי זה סותר ודן כפי מה שנראה בעיניו, שנאמר (שופטים יז, ט) אל השופט אשר יהי' בימים ההם, אינך חייב ללכת אלא אחר בית דין שבדורך". ועאכו"כ כשהב"ד שעמד אחריהם "גדול מן הראשונים בחכמה ובמנין*", שאז יכול לבטל גם גזירה או תקנה ומנהג** שפשט בכל ישראל (רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"א-ב). ולהעיר מיומא פ, א: "שמא יבוא בית דין אחר וירבה בשיעורין", "שמא יבנה בית המקדש בימיו ויתחדש בית דין ותתחדש הלכה כו" (פרש"י שם).

(* ומסתבר לומר, שהב"ד גדול דלעתיד לבוא יהי' גדול מכל בתי דינים שבכל הדורות שלפנ"ז בחכמה ובמנין, דכיון שלעתיד לבוא "יהיו כל ישראל חכמים גדולים", יהי' מנין חכמי הדור שמסכימים ומקבלים דברי הב"ד (כדברי הרמב"ם (שם ה"ב) בפירוש "גדול במנין") גדול יותר ממנין חכמי הדור שקיבלו דברי הב"ד בכל הדורות שלפנ"ז, ואלו שיבחרו מכל ישראל (ש"היו חכמים גדולים") לב"ד הגדול בודאי יהיו חכמים הכי גדולים, יותר מהדורות שלפנ"ז, ועאכו"כ שראש הישיבה, אב בית דין, הנשיא שעו"מד תחת משה רבינו – מלך המשיח – יהי' מופלג בחכמה יותר מכל האב"ד בדורות שלפנ"ז (כדברי הרמב"ם בפיהמ"ש (עדיות פ"א מ"ה) בפירוש "גדול בחכמה"), כולל גם משה רבינו, שהרי משיח ילמד תורה גם עם התנאים ואמוראים כו' ומשה רבינו (ראה לקו"ת שבעה ערה 12. ובכ"מ).

(** מלבד דברים שראו ב"ד לגזור ולאסרם לעשות סיג (שם ה"ג), כדאיתא בגמרא (ע"ז לו, א) "בכל יכול לבטל בית דין דברי בית דין חבירו חוץ משמונה עשר דבר (ב"ש וב"ה יחד נמנו וגזרו עליהם בפ"ק דשבת), שאפילו יבוא אליהו ובית דינו אין שומעין לו".

כמותם כיון שרוב חכמי ישראל שמכריעים ההלכה ע"פ דעתם לא הגיעו למעלה זו, וע"ד מארז"ל⁴² שלא קבעו הלכה כר"מ אף ש"אין בדורו . . כמותו", משום ש"לא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו"²⁷, משא"כ לעת"ל ש"יהיו כל ישראל (ועאכו"כ אלו שיבחרו מכל ישראל לב"ד הגדול שבירושלים) חכמים גדולים", תהי' אצל רובם (ואולי אצל כולם) מעלת החכמה דב"ש ש"מחדדי טפי", ולכן יפסקו ע"פ כללי התורה כדעת ב"ש. ונמצא, שלעתיד לבוא יהי' שינוי בהלכות התורה ע"פ טבע שכל האדם כתוצאה מדרגא נעלית יותר בלימוד התורה, וע"י זה במקום הלכה כב"ה תהי' הלכה כב"ש, בגלל וע"י שיתוסף בחכמת התורה כדרך ב"ש ש"מחדדי טפי" – ע"ד ובדוגמת היתר שחיטת שור הבר בסנפירי הליתן כש"תורה חדשה מאתי תצא".

ומסתבר לומר, שהב"ד גדול דלעתיד לבוא יהי' גדול מכל בתי דינים שבכל הדורות שלפנ"ז בחכמה ובמנין, דכיון שלעתיד לבוא "יהיו כל ישראל חכמים גדולים", יהי' מנין חכמי הדור שמסכימים ומקבלים דברי הב"ד (כדברי הרמב"ם (שם ה"ב) בפירוש "גדול במנין") גדול יותר ממנין חכמי הדור שקיבלו דברי הב"ד בכל הדורות שלפנ"ז, ואלו שיבחרו מכל ישראל (ש"יהיו חכמים גדולים") לב"ד הגדול בודאי יהיו חכמים הכי גדולים, יותר מהדורות שלפנ"ז, ועאכו"כ שראש הישיבה, אב בית דין, הנשיא שעומד תחת משה רבינו – מלך המשיח – יהי' מופלג בחכמה יותר מכל האב"ד בדורות שלפנ"ז (כדברי הרמב"ם בפיהמ"ש (עדות פ"א מ"ה) בפירוש "גדול בחכמה"), כולל גם משה רבינו, שהרי משיח ילמד תורה גם עם התנאים ואמוראים כו' ומשה רבינו (ראה לקו"ת שבעה ערה 12. ובכ"מ).

(קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' ס"ז)

פעולת בית הדין לעתיד לבא

עפ"ז יובן הטעם לכך שלאחרי ביאת המשיח לא יצטרכו ל"שוטרים", כיון שאז יהיו "שופטיך" ו"יועציך" בשלימות – הן המשפטים והוראות התורה הבאים ע"י "שופטיך" ביחד עם נתינת כח הנעלית שבזה, והן העצות הטובות הבאות ע"י "יועציך", המביאים זאת בפנימיות בהאדם, ודוקא ע"י שני ענינים אלו נעשה יהודי חדור לגמרי בתורה ומצוות ואלקות²⁸. כך שאינו צריך יותר לשוטרים (כפי' והכרח) כדי לקיים את דבר ה':

ע"י "שופטיך" בלבד, הוראות התורה שיהודי מקבל בקבלת עול בדרך ציווי וגזירה – חסרה העבודה הפנימית, החודרת בהבנתו והרגשותיו, הבאה ע"י "יועציך". ובמילא נשארת עדיין נתינת מקום ואפשריות (בכחות הפנימיים שלו) לענין הפכי; ע"י "יועציך" בלבד, שזהו עצה טובה עבור השומע והמקבל, חסר כח התורה והסיוע שלא בערך הבא ע"י פס"ד השופט (כנ"ל), כלומר, בגילוי אלקות שבזה. דוקא ע"י שני הענינים – "שופטיך" ו"יועציך" – נפעל שהאדם עצמו (באופן של התלבשות בפנימיות מציאותו שנתקבל אצלו ע"י "יועציך") מתנהג ע"פ הוראות התורה.

(דבר מלכות ש"פ שופטים ס"ז)

שלימות בקיום תורה ומצוות לעתיד לבא

המעלה בדלוחות הראשונות והשניות יחד

ובפרטיות יותר – שלעתיד לבוא יהיו ב' המעלות דלוחות ראשונות (מצד העליון), ודלוחות שניות (מצד התחתון), ודשניהם יחד [וי"ל שמרומז גם בדיוק הלשון "תורה חדשה) מאתי תצא" – "מאתי" דייקא, מהקב"ה עצמו, ו"מאתי) תצא" דייקא, ש"תצא" מן השמים ("מאתי") ותבוא למטה בארץ בהבנה והשגה

27. וזהו הטעם ש"קא מיפלגי במתיבתא דרקיעא . . הקב"ה אומר כו' וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי כו' (ראה לעיל הערה – דלכאורה, כששומעים שהקב"ה אומר כך, איך אומרים דלא כהקב"ה – אלא שכיון שהפס"ד שלהם צ"ל ע"פ דעתם, לכן, כשלא השיגו בדעתם הטעם של הקב"ה, הוכרחו לפסוק כפי שמתקבל בדעתם (ראה לקו"ת תוריע כד, ב ואילך).

28. ע"ד הידוע (ראה תניא פל"ו – מו, א) שלע"ל תתמלא שלימות הכוונה ד"דירה לו יתברך בתחתונים" (ראה תנחומא נשא טז. שם בחוקותי ג. במדב"ר פ"ג, ו) – ששני ענינים בזה: השלימות בגילוי אלקות, "דירה לו יתברך", "לו" לעצמותו (המשך תרס"ו ס"ע ג. ובכ"מ – נסמנו בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32); וגם, שהדירה לו ית' תהי' "בתחתונים", בגדרי התחתונים.

דשכל האדם], אלא, שאין כאן התחלקות דאופנים שונים בתורה, כי אם, שמצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל האופנים האפשריים (כנ"ל ס"ה).

(ואתחנן ס"ו)

השכר דלעתיד לבא - גילוי אמיתית עניין המצוות

ויש לומר, שהפירוש ד"למחר לקבל שכרם", הוא, שיתגלה באדם (ישראל) שמקיים המצוות (ועל ידו גם בעולם) ענינם האמיתי של המצוות ("שכר מצוה היא מצוה עצמה") כפי שהם בתורה שלמעלה מהעולם, וכל מציאותו של העולם הוא שבו מתקיים רצון זה בפועל.

(קונטרס 'הלכות תורה שבעל פה' ס"ו)

הקפות יחד עם הקב"ה לעתיד לבא

ויהי רצון, שכאו"א מישאל וכלל ישראל, כולל – ילדי ישראל, יחגגו את ההקפות דשמח"ת ביחד עם הקב"ה בעצמו – כמאמר חז"ל "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים . . וכל אחד ואחד מראה באצבעו כו' ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו". ותיכף ומיד ממש.

(משיחת ליל שמחת תורה תשנ"ב, ס"ה)

שלימות ה'קידוש לבנה' לעתיד לבוא

"ושם נעשה לפניך . . כמצות רצונך", כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכינה – "יראה אל אלקים בציון", ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי'", כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה (כנ"ל ס"א), "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל:) הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(דבר מלכות ש"פ נח ס"ג)

שער חנוישי

גילוי אלוהות לעת"ל

מהות הגאולה

הגאולה כוללת גם מעלת הגלות

ומטעם זה (המעלה בעבודה בזמן הגלות) – יהיו גם בגאולה שתי המעלות, הן מעלת הגאולה והן מעלת הגלות (המעלה דעבודה מתוך אתכפיה, ומתוך מדידה והגבלה, "מעוני"). וע"ד האמור לעיל בנוגע לשלימות ב"שמיני שמונה שמינה" – החיבור דמעלת הבל"ג ומעלת הגילוי והגבול וההעלם [ועד"ז יהי' אז אראנו נפלאות – הן בטבע והן בנס, כדלקמן].

(דבר מלכות ש"פ שמיני סי"א)

גאולה – שחרור העולם מהמצב הגלותי

וי"ל הביאור בזה:

גאולה אין פירושה, שע"י היציאה מגלות מזניחים את החיים, הפעולות והעולם שהי' (קודם) בגלות. אדרבה: גאולה פירושה, שהמציאות שהיתה קודם משועבדת בגלות נעשית (לא בטלה ח"ו, אלא) משוחררת.

והמעלה והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה היא, שהכל משתחרר. אין שום ענינים שנשארים ח"ו "אבודים" בגלות, לא יותירו שום ענין בגלות. אפילו ה"נדחים" וה"אובדים" (שנקראים כך בתורת אמת) – יגאלו. הגאולה תהי' גאולה אמיתית ושלימה בכמות ובאיכות בכל הדברים, מהכלל הגדול שבהם עד הפרט שבפרט שבהם: כאו"א מישראל וכלל ישראל – "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", וגם חלקם בעולם – "כספם וזהבם אתם", עם כל פעולותיהם והישגיהם בגלות. הגאולה תשחרר כל אדם ואת כל בני האדם (גם אומות העולם) וכל עניני העולם, וכאו"א בפרט עם כל עניניו.

כל הענינים (החיוניים) בגלות נשארים גם הלאה, אלא שמתבטל מצבם הגלותי: שמתבטל ההעלם והסתר המכסה על מציאותם האמיתית והפנימית, והשיעבוד לדרכי הטבע וגשמיות העולם המשתלשל מזה.

וכפסק דין הרמב"ם: "אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם או יהי' שם חידוש במעשה בראשית, אלא עולם כמנהגו נוהג. . אמרו חכמים אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד", החידוש אז יהי' – ש"ויחזרו כולם לדת האמת", "ויתקן (משיח) העולם כולו לעבוד את ה' ביחד שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד".

(דבר מלכות ש"פ אחו"ק ס"ג)

'דירה בתחתונים' – התגלות עצמותו ית' בכל פרטי התחתונים

ועד"ז הוא גם בנוגע לכיבוש העולם בעבודה רוחנית לעשות דירה לו יתברך בתחתונים – ששלימות הדירה היא דוקא כאשר (א) זה חודר בכל הפרטים דהדירה עצמה (ע"ד הנכבש), שבכל פרט דהדירה ניכר שהוא שייך לבעל הדירה, ו(ב) של האדם הדר בהדירה, שנמצא בגילוי ובהתפשטות גמורה – בכל פרטי מציאותו (במחשבה דיבור ומעשה) בדירתו, כיון שזהו מקום קביעותו (דירתו). ועד"ז הוא גם כביכול בנוגע להדירה לו יתברך בתחתונים: שלימות הדירה מתבטאת בזה שכל פרטי התחתונים (לשון רבים) הם דירה בגלוי של הקב"ה, שעצמותו ומהותו ית' נמצאת שם בגלוי, ביחד עם כל ה"כחות" וה"לבושים", הגילויים בסדר השתלשלות (עשר ספירות), שמתחלקים בכללות למחשבה דיבור ומעשה (בריאה יצירה ועשי').

ובפרט שמדובר אודות הכנה לגאולה האמיתית והשלימה, שענינה הוא כשמה: אמת ושלימות בכל הענינים, בכל פרטי מציאות האדם והעולם.

(דבר מלכות ש"פ פנחס ס"ה, ס"י)

התגלות עצמותו יתברך בלי שום לבוש לעתיד לבא

יהי' העולם כולו דירה לו ית', דירה לעצמותו, בדוגמת דירת האדם שבה מתגלה בכל עצמותו, ועד (בזמנים מיוחדים) בלי שום לבוש, ודוגמתו לעתיד לבוא, "כדכתיב ולא יכנף עוד מוריק, פי' שלא יתכסה ממך בכנף ולבוש", "אור ה' הנגלה לעתיד בלי שום לבוש"

ובהערה שם: אפילו לא הלבוש המוכרח לכסות כו' שלא יהי' לבו רואה כו' (ראה כתובות מח, א. שו"ע אה"ע סו"ס עו). – וראה הערה 50.

(דבר מלכות ש"פ נשא ס"ה)

התגלות שלמות העבודה בשחיטת שור הבר והלוייתן

היינו, ששחיטת שור הבר היא תוכן הסך-הכל דכללות מעשינו ועבודתנו בבירור העולם, ולכן, יתגלה בזה תכלית השלימות דכללות העבודה, שגם הענינים הכי נעלים דהשגת השלילה (לוייתן, עלמא דאתכסייא) יומשכו באופן של השגת החיוב (שור הבר, עלמא דאתגלייא), שלכן יתיר הקב"ה אכילת שור הבר בשחיטה אסורה, עי"ז ש"תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה מאתי תצא", שגם הדרגא הכי נעלית בתורה, "מאתי" דייקא, שאינה יכולה להתגלות בזמן הזה, ושייך בה רק השגת השלילה בלבד – ("מאתי" תצא, שתצא ותומשך ותבוא למטה באופן של השגת החיוב, ש"יהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר כי מלאה הארץ (עלמא דאתגלייא) דעה את ה' כמים לים (עלמא דאתכסייא) מכסים".

(קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' סט"ז)

התורה והעבודה מזמן הגלות, ישארו בגאולה

ובאמת, גם לאחר ביאת המשיח, ישאר ויהי' המשך מהתורה והעבודה (וההחלטות טובות) בזמן הגלות, כידוע הביאור במאחז"ל "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", שההכנה והכלי להגילויים והעבודה בגן-עדן ועד"ז בגאולה, ה"ז על ידי "תלמודו בידו" בזמן הזה, שרובו קשור עם זמן ומקום הגלות, ועי"ז "לוקחים" את התורה לגן-עדן ולע"ל (אע"פ שגן-עדן ועאכו"כ גאולה – ה"ה היפך הגלות). ועד"ז בנוגע לכללות העבודה בזמן הזה, אשר "תכלית השלימות הזה של ימות המשיח ותחיית המתים כו' תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות", עד ש"גאולה" נעשית דוקא ע"י העבודה לגלות את האל"ף דאלופו של עולם ב"גולה" (גלות), גאולה.

(דבר מלכות ש"פ דברים ס"י)

התגלות הקשר העצמי בין ישראל והקב"ה לעתיד לבא

כאו"א מבני ישראל לעתיד לבא – מושל בכיפה

ויש לקשר זה גם עם הנ"ל (במעלת הטף), שמשה על שם 'כי מן המים משיתיהו', והיינו שהגילוי בעולם שנעשה בלידתו ("נתמלא הבית כולו אורה") פעל אפילו בבת פרעה (קודם שנתגיירה), ועד שפעלה גם על אמתה, למשות את משה רבינו בעודו טף מן המים הבלתי רצויים, אל בית המושל בכיפה, וגם גידלה אותו, היינו שגם אומות העולם (כולל ובמיוחד המושל בכיפה) עוזרים ומסייעים לבני ישראל.

ומזה מובן גם בנוגע לגילוי קץ הגלות, שמוציאים את כאו"א מבני ישראל, מההעלם (כדבר המכוסה במים) ד'ליבא לפומא לא גליא', ומההעלם הגלות כפשוטו, אל הגילוי דהגאולה, גם לעיני אומות העולם; וכולל הטף דבני ישראל, שמתגלה בכולם שהם מולכים ושולטים בכיפה ועד לתינוקות שנולדו בימים אלו, (עם ה"שיר המעלות" וכו'), ש"אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף", ("באותו אוצר ששמו גוף"), ומתחיל מאלו שעומדים להינשא, כולל החתונות שהכריזו עליהם בשבת זו, ועלו לתורה – שהם הכנה לזה.

(משיחת ש"פ ויקהל-פקודי (פרה) תנש"א)

ויהי רצון שענין ה"אחד" דאברהם יתגלה תיכף ומיד בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיה שלימות המשכת מלכותו ואחדותו של הקב"ה בכל העולם, "והיה הוי' למלך על כן הארץ ביום ההוא יהיה הוי' אחד ושמו אחד".

ומכיוון שזה שקב"ה נעשה "למלך על כל הארץ" הוא ע"י שלוחיו – בני ישראל, הרי מובן שגם הם נעשים ל"מלך על כל הארץ", כי "שלוחו של אדם כמותו", (ובפרט שעליהם נאמר "אתם קרויין אדם" על שם "אדמה לעליון") – שכאו"א מישראל נעשה נשיא ובעה"ב על גשמיות העולם, ועי"ז הוא מגלה בעולם את נשיאותו ומלכותו ית'.

ומכיוון שיהודי נעשה בעל הבית על גשמיות העולם, הרי מובן שיש לו גשמיות באופן דהרחבה, ועד ל"בעל-שם"סקען אופן; ובמיוחד שהבעש"ט הוא האושפיזא החסידי בלילה זה, ונקרא גם בשם ישראל, שבזה נכללים כל בני ישראל, ובלשון הגמרא "אע"פ שחטא ישראל הוא".

(משיחת ליל א' דחג הסוכות תנש"א)

הקריאה הגשמית לכל אחד ואחד מישראל לעתיד לבא

והעיקר, שנזכה תיכף ומיד לזמן שבו יקויים "ויקרא" – שהקב"ה קורא ומדבר ("רופט און רעדט") לכאו"א מישראל (שיש בו בחי' משה כנ"ל) מ"אוהל מועד" – בבית המקדש השלישי בגאולה האמיתית והשלימה, וכמבואר בכמה מקומות שלעתיד לבוא יהיה גילוי העצמות, כמ"ש "והיו עיניך רואות את מוריך"; והיינו שהקב"ה מדבר עם כל יהודי, ובאופן שזה נשמע בשמיעה גשמית, ועי"ד הדיבור אל משה שהיה נשמע בגשמיות בכל אוהל מעוד, אלא שהיה נס מיוחד שהופק הקול הפתח אוהל מועד.

(משיחת ש"פ תצווה תנש"א)

עצמות ומהות מתוועד עם כל יהודי

וכאמור, שעוד לפני מנחה, ועוד לפני סיום ההתוועדות – זוכים תיכף ומיד לגאולה, והקב"ה בעצמו, עצמות ומהות, ממשיך להתוועד עם כאו"א מישראל וכלל ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמוסיפים בשמחה דשבת אפילו לגבי השמה דפורים שהיא שמחה הכי גדולה בלי כל הגבלות, "עד דלא ידע".

(משיחת ש"פ כי תשא תנש"א)

שער שישי

שמחת הגאולה

השמחה מביאת הגאולה אצל כאו"א - ואפילו מי שאינו שייך לראיה

יצחק אבינו, קשור במיוחד עם הגאולה, כמבואר במסכת שבת, שלעתיד לבא יאמרו על יצחק דווקא "כי אתה אבינו", ונוסף לזה – יצחק נקרא על שם "כל השומע יצחק לי", אשר שלימות ענין השחוק והשמחה יהיה דווקא לעתיד לבוא, כמ"ש אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רינה".

וביחד עם זה הרי זה כולל את כאו"א מישראל – "כל השומע", כלומר שגם מי שאינו שייך עדיין לבחינת ראיה, והוא אך ורק שומע אודות הגאולה, הרי זה פועל בו גם שמחה ש"יצחק לי, ועד לשלימות ענין השחוק והשמחה לעתיד לבוא – "אז ימלא שחוק פינו", בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

(משיחת ליל ב' דחג הסוכות תנש"א)

לא ראה שמחה מימיו – שמחת בית השואבה לעתיד לבא

ועוד והוא העיקר – ובפרט ע"י ההחלטה לחגוג את שמחת בית השואבה בפעם הרביעית בשנה הזאת. . . שנוכה תיכף ומיד להמשך שלה בבית המקדש. . . ושם ימשיכו כל המשתתפים בשמחת בית השואבה, ובאופן שעל שמחת בית השואבה שלהם יאמרו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה – זו – לא ראה שמחה מימיו", ונמשיך ונוסיף תוספת שמחה אצל היהודים שנפגוש תוך כדי טיסה ("פליענדיק") "עם ענני שמיא" (שהרי ניסע יחד עם עוד כמה יהודים), וכן אצל היהודים שנפגוש בארצנו הקדושה, ובירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש, ובבית המקדש, ובעזרה, ותיכף ומיד ממש.

(משיחת ליל ד' דחג הסוכות תנש"א)

ריקוד הקב"ה עם הצדיקים לעתיד לבוא

ועוד ועיקר – להמשיך השמחה דשמחת תורה באופן ד"ופרצת", בלי הגבלה, וזה מהוה הכנה קרובה לשמחה הכי גדולה בגאולה האמיתית והשלימה, שאז נזכה לרקוד בשמחת תורה עם הקב"ה, ש"הקב"ה עושה מחול לצדיקים לעתיד לבוא", והקב"ה רוקד באמצע וכל ישראל מסביבו "וכל אחד ואחד מראה באצבעו שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלוקינו זה" (שאומרים גם בפסוקי "אתה הראת").

ויש לומר (אע"פ שעדין צריך למצוא מקור לזה) שמחול זה הוא עדיין מחול במדידה והגבלה – שהוא יושב באמצע ויש מחול סביב, אך עיקר המחול לעתיד לבוא הוא באופן ד"ופרצת" – פריצת כל הגדרים ומדידות והגבלות, באופן ד"ישראל ומלכא בלחודוהי", והיינו שאין שתי מציאויות דפנים וחוץ, אלא הקב"ה רוקד ביחד עם כל ישראל, "ישראל ומלכא בלחודוהי".

וכל אחד ואחד רוקד עם מהותו ועצמותו ית' באופן שנעשה מציאות אחת ממש עם עצמותו ית', ("אז יעדער איד טאנצט מיט מהותו ועצמותו ית' באופן אז ער ווערט איין זאך ממש מיט עצומה יתברך") – בהקפות דשמחת תורה זה, בארצנו הקדושה, ובירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש, ובקודש הקדשים, ותיכף ומיד ממש. . .

ובמיוחד בניגון שמח דשמחת תורה דווקא, שאחד מהם הוא הניגון הידוע:

[כ"ק אד"ש מה"מ נעמד מלוא קומתו, והתחיל לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל, ורקד על מקומו בשמחה רבה גדולה ועצומה...]

(משיחת ליל שמחת תורה תנש"א)

דרגות בשמחה הגאולה

ויהי רצון, שעוד קודם חמשה עשר באב, ועוד לפני הימים שלפניו, עד תיכף ומיד ממש – תבוא כבר הגאולה, ואזי נחגוג את השמחה הכי גדולה, שמחה שלמעלה מכל מדידה והגבלה – השמחה על זה שבאה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ..

וממשיכים את השמחה בימים שלאחרי זה, עד שחוגגים את היום טוב הגדול דחמשה עשר – ולפני זה, היו"ט הגדול דעשירי באב שיהפך לשמחה כו' וימים שלאחרי זה – בשמחה גדולה שלמעלה מכל מדידה והגבלה, בהתאם להוראת חז"ל ש"לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב", גדולה יותר מהשמחה ד"מועדים לשמחה" בשלש רגלים (אע"פ שאז מקריבים שלמי שמחה מן התורה), וגדולה יותר אפילו מהשמחה ד"עד דלא ידע" דפורים והשמחה דשמחת תורה בשנים שעברו.

ועד"ז ימשיכו אז לחגוג את כל ההתועדויות והשמחות, ואדרבה – בשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה (כיון שדוקא "אז – ימלא שחוק פינו", כולל גם השלימות בשמחת נישואין – כמ"ש מהרה ה"א ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה כו",

עד להשמחה הכי גדולה – על הנישואין דכנסת ישראל והקב"ה, בגאולה האמיתית והשלימה.

(דבר מלכות ש"פ דברים סי"ג)

שמחת הגאולה גדולה משמחת בית השואבה

וחוגגים שם את שמחת הגאולה²⁹ מתוך שמחה גדולה ויתירה גם ביחס לשמחת בית השואבה שעלי' אמרו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו",

(דבר מלכות ש"פ ואתחנן סי"ד)

29. כמרומו גם ב"והי' עקב תשמעון" – "אין והי' אלא לשון שמחה" (וראה ב"ר פמ"ב, ג. וש"נ), כולל ובמיוחד ולכל לראש – שמחת הגאולה.

הוספה

מכתבי כ"ק
אדמו"ר שליט"א
מה"מ

- לסב החתן, הרה"ח צבי שי' הרטמן, חלקם בפרסום ראשון -

פרסום ראשון

הרטמן-קב' לביא

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן

ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, ו' ניסן תש"כ
ברוקלין

האברך צבי שי'

שלום וברכה!

במענה למכתבו מכ"א אדר, בו כותב אשר ביוד זמן תצטוד
לפניו השאלה איך להסתדר בעתיד הקרוב ובאיזה מסגרת וכו',
ומסיים האם ללכת ללמוד בישיבה.

והנה מובן שבכלל צריך להתשנין בהנוגע לשידוך מתאים,
ולענין זה יש להתאים הסידור בעתיד הקרוב, ז.א. שיבדוק
בהסידור שיאפשר שידוך מתאים יותר בגו"ר גם יחד. ויש מקום
לומר, שאפשר אין כדאי להחליט תיכף על אופן הסתדרות מדויקת,
כי אם להתחיל בהתענינות האמורה בהנוגע לשידוך, וכשתהיינה
השערות בזה-יתבהר יותר ענין ההסתדרות, מקומה ואמצעה.

והשי"ת המשגיח על כל או"א בהשגחה פרטית מנחהו בטוב
לפניו בכל הנ"ל.

בברכה לבשו"ט ולחג הפסח כשר ושמה

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
מזכ"ר

מכתב כ"ק אד"ש מה"מ מו' ניסן תש"כ, בו מעודד את סב החתן, הרב
צבי שי' הרטמן להתעסק במציאת שידוך.

פרסום ראשון

הרטמן-רמת גן

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, ד' תשרי תשכ"א
האברך צבי שי'

שלום וברכה!

במענה למכתבו מכ"ז אלול.

נעם לי לקרות מהשחחפותו בשיעורי דא"ח
ומעבודתו בקדש בבתי ספר הרשת אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש,
אשר על הציון הק' שלו יזכר, וזכות הרבים מסייעתו גם
בעניניו הפרטים.

הקוטי אף שאינו מזכיר עדיין, שמתעניין בהנו"ע
לשידוך, ומובן-באופן המחאים, בדרכי צניעות דרכי תורתנו
תורת חיים, בברכת החימה טובה וגמר החימה טובה.

נ.ב. מכתבי לר"ה בטח קבל.

במכתב נוסף מד' תשרי תשכ"א, מעורר כ"ק אד"ש מה"מ שוב אודות
מציאת שידוך.

הרטמן = רמת גן

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

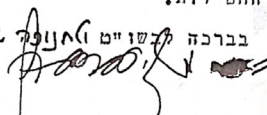
מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

בי"ח, כ"ג, כסלו תשכ"ב
ברוקלין

האברך מלאכתו מלאכת שמים
צבי שי

שלום וברכה!
במענה למכתביו מיום בשורה י"ט, כסלו, יום
גאולתנו ופדות נפשנו, בו כותב ר"פ ממלאכתו בקדש,
הינוך על מהות הקדש המקרב לבן של בני לאבינו שבשמים.
וכן קעני' פרטי (שלאמיתתו גם הוא כללי), אודות הצעת נכבדות
עם מרת רבקה תחי', יראת שמים וכו',

ונכונה ההצעה, ויהי רצון שיהי' בשעה טובה
ומוצלחת ולבנין בית בישראל בית יהודי חסידותי,
והרי נפתח מכתבו, כנ"ל, ביום בשורה, ראש השנה
ללימוד החסידות ודרכי החסידות.

בברכה גדולה וטובה

במענה לשאלותיו: א) תפלת התלמידות הי' - אפ"ל
קצרה קצת מהפלת התלמידים שי'. בפרטיות - יברר הנוהג
בזה בבתי"ס החרדים שבאה"ק ת"ו.

ב) בניין השוטרות שביטל זה - מובן שכך ינהג גם
להבא.

ג) המשך לימוד הבוגרים בוגרות בבי"ס החב"דים -
להבא כשיבקשו ממוסד חב"די פ' שאקבל תלמיד ממוסדו -
ישלח הסחק בקשתו (מנומקת) לכאן ויודיע להמוסד עד"ז.
ויברר מכאן האפשרי להישות בזה. והרי בודאי גם לו
ידוע מצב הכספי החמור בו נמצאים וק"ל.

מכתב כ"ק אד"ש מה"מ מכ"ג כסלו תשכ"ב, בו מעודד להתעניין בהצעה שעלתה עבורו.

בנוסף, במכתב זה עונה כ"ק אד"ש מה"מ לשאלותיו של הרב צבי שי' הרטמן:

בשנת תשכ"ב קיבל סב החתן את תפקיד הניהול של ביה"ס חב"ד בכפר סבא ושאל את הרבי:

א. איך צריכה להיות תפילת התלמידות?

ב. היו שם תלמידות ששימשו כשוטרות במסגרת משמרות זה"ב. הרב הרטמן ביטל זאת והרבי

מאשר שכך ינהג גם להבא.

ג. בתחילת השנה שמע שבית הספר למלאכה וכן ישיבת 'תומכי תמימים' בלוד לא מקבלים את

בוגרי ביה"ס בכפר סבא להמשך לימודים וכתב ע"כ לרבי. הרבי מבקשו לשלוח העתק של מכתב

הבקשה ששלח למנהלי בית ספר למלאכה והנהלת הישיבה ושיעדכנו אותו על כך.

המשך מענות בקשר לעניין זה מובאים לקמן (עמ' 55).

הרטמן-רמת גן

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYachnith 3 9250

מנחם מענדל שניאורסאהן

ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

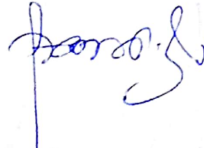
ב"ה, י"ב שבט תשכ"ב
ברוקלין

האברך הו"ח אי"א נו"נ מלאכתו
מלאכה שמים וכו' מוה' צבי שי'

שלום וברכה!

במענה על הודעתו אודות קשו"ת שלו
עם ב"ג מרח רבקה תי' בשעה טובה ומוצלחה,

הנה יה"ר מהשי"ח שהי' בשעה טובה
ומוצלחה ולבנין עדי עד על יסודי החורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות.

בברכה מזל טוב

הפ"נ שבמכתבו יקראו על הציון הק' של כ"ק
מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע.

לכתבו ע"ד מירטוק - יישה כמנהג אברכי
אנ"ש אשר בסביבתו.

מכתב כ"ק אד"ש מה"מ מי"ב שבט תשכ"ב, בברכת מזל טוב על בואו
בקשורי השידוכים.

הרטמן-רמה גן

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch

770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.

HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן

ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי

ברוקלין, נ. י.

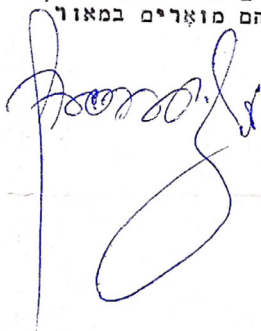
ב"ה, שושן פורים תשכ"ב
ברוקלין

האבך הו"ח אי"א נ"נ מלאכה מלאכה
מוה רפאל צבי שי' שמים כו'

שלום וברכה!

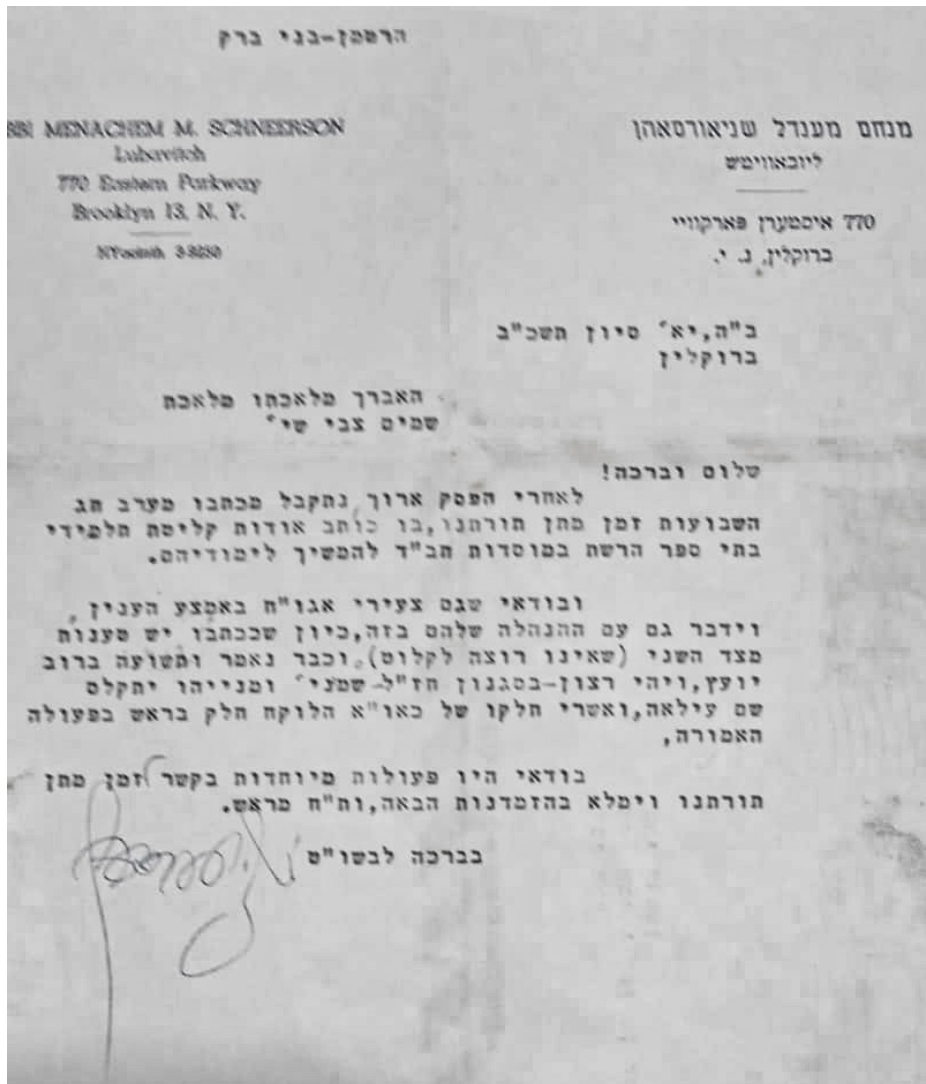
במענה על הודעתו מקביעות זמן התונתו עם
ב"ג מרת רבקה טובה תי' ליום ב', כ' אדר"ש הבע"ל,

הנני בזה להביע ברכתי ברכת מזל טוב מזל
טוב ושתי' בשעה טובה ומוצלחת ויבנו בית בישראל בנין
עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור
שבתורה זוהי תורה התפירות.

בברכה מזל טוב מזל טוב

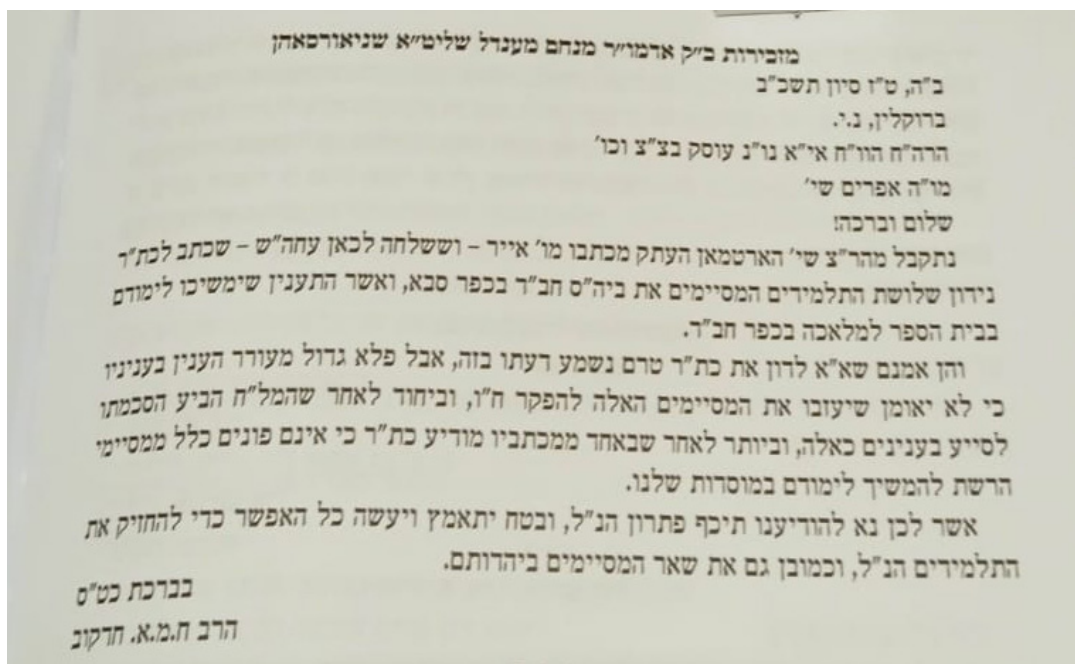
מכתב כ"ק אד"ש מה"מ משושן פורים תשכ"ב, בברכת מזל טוב לקראת
החתונה שהתקיימה ביום ב' כ' אדר שני.

בהמשך לתשובת כ"ק אד"ש מה"מ במכתב מכ"ג כסלו מובא בזה מכתב כ"ק אד"ש מה"מ כמענה על שליחת העתק מכבי הבקשה ממוסדות חב"ד שיקבלו את תלמידי בית הספר. במכתב, כ"ק אד"ש מה"מ מאשר את קבלת ההעתק, ובנוסף מפנה את הרב הרטמן להתייעץ גם עם הנהלת צעירי אגודת חסידי חב"ד ומברך את העוסקים בעניין חשוב זה.

להשלמת התמונה: במקביל למענות כ"ק אד"ש מה"מ לרב צבי שי' הרטמן בו מעודדו לפעול שיקבלו את התלמידים המסיימים את לימודיהם בבית הספר, כ"ק אד"ש מה"מ כתב מכתב לרב אפרים וולף מנכ"ל בית הספר למלאכה וישיבת 'תומכי תמימים' לוד (ללא ידיעת הרב הרטמן) בו הרבי מוחה על אי קבלת תלמידי בית הספר של הרב הרטמן והפקרתם לאנחות ח"ו.

המכתב פורסם בספר ימי תמימים כרך ג' עמ' 130.

במענה לזעקת כ"ק אד"ש מה"מ הקים הרב וולף וועדת קבלה, שמנתה שלושה חברים: **הרב לייזר הורוביץ** - נציג הישיבה.

הרב הרטמן - נציג התלמידים.

הרב חנזין - היו"ר הנטרלי.

הרב הרטמן טען שיש לבדוק את הכישרון והיכולת ולא את הידע, והרב חנזין הסכים עמו על כך. בזכות התמסרותו של הרב הרטמן לעניין זה התקבלו ילדים רבים נוספים למוסדות חב"ד. חלק מהילדים שהתקבלו למוסדות חב"ד הם: **הרב מאיר אהרון ע"ה** - כיום ראש כולל לדיינות ברחובות.

בעקבות היכנסו לישיבה נכנס גם אחיו - **הרב חיים אהרון**, כיום ראש ישיבת חב"ד ברחובות. בנוסף, נכנסו גם הרב אריה עובדיה והרב ניסים מנחם למוסדות חב"ד.

כל אלה ועוד, הקימו לבסוף משפחות חב"דיות לתפארת ורוב נחת לכ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ, וכל זה בזכות התמסרותו של הרב רפאל צבי שי' הרטמן, שייכנסו עוד ועוד ילדים מבית הספר שלו למוסדות חב"ד.

פרסום ראשון

הרטמן-רמ"ג
RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ.י.

ב"ה, ימי הסליחות, ה'תשכ"א
ברוקלין, נ.י.

האברך צבי שי'

שלום וברכה!
הפנ"מ נחבלו.
ולקראת השנה החדשה, הבאה עלינו ועל
כל ישראל לטובה ולברכה, הנני בזה להביע
לו ברכתי, ברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה
טובה ומתקת בגשמיות וברוחניות.

בברכת רחמיך דעיתא
החדשה
אברהם

בשם שיהיה
כמו ע"ע, י"שן יסודי

כאשר נכנס הרב הרטמן לישיבת חב"ד שמע שבחב"ד נוהגים שלא לישון בסוכה. כיוון שלא ידע כיצד לנהוג, שאל את כ"ק אד"ש מה"מ מה עליו לעשות.
כמענה על כך, במכתב הברכה ששלח לו כ"ק אד"ש מה"מ לקראת בשנה החדשה, הוסיף בכתב ידו הק' (פענוח הכתי"ק):
בתחילת המכתב מוסיף הפ"נ ומכתבו נתקבלו.
במענה לשאלה כיצד לנהוג בענין שינה בסוכה עונה:
'פשוט שימשיך, כמו ע"ע [עד עתה], לישון בסוכה'.
בחתימה מוסיף: 'בברכת הצלחה בעבודה'ק [בעבודת הקודש] ולבשו"ט [ולבשורות טובות]. חתימת יד קודש כ"ק אד"ש מה"מ.

לזכות

**הוד כ"ק אדמו"ר מלך
הנושיח שליט"א**

יה"ר שיראה רוב נחת מחסידיו, שלוחיו ומקושריו
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומיד ממש!

לזכות
הרה"ת מנחם מענדל שי'
ומרת שרה רחל תחי'
הרעמן

שיזכו לבנות בית נאמן בישראל, בית חב"ד בנין
עדי עד, על יסודי התורה והמצוות כפי שהם
מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות
חדור בשליחות היחידה - קבלת פני משיח צדקנו
ויזכו לקבל את פניו בהתגלותו המיידית לעיני כל
תיכף ומיד ממש!

"מיום הלכי ל'חדר' ועוד קודם לזה
התחיל להתרקם בדמיוני ציור גאולה
העתידה - גאולת עם ישראל מגלותו האחרון,
גאולה כזו ובאופן כזה שעל ידה יהיו
מובנים יסורי הגלות הגזירות והשמדות.
וכחלק מעתיד מזהיר זה וכחלק מגאולה זו
יהי' "נשיא זה מלך, לא נשיא שבט - אלא
שאין על גביו אלא ה' אלקיו"
(הוריות יא, סוף ע"א)..."

(ממכתב כ"ק אד"ש מה"מ ליצחק בן צבי. אג"ק חי"ב עמ' תיג)

